

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een zelfstandige uitgave voor de inwoners van de dorpen Nederhemert-Noord en Zuid.

De redactie bestaat uit:

Gerrit Bouman	Jenny van den Broek
Dirk Brugmans	Willemien Hobo
Gerda Kooijman	Wim van der Toorn
René van de Werken	

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:

dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Voor advertenties: willemien.hobo@gmail.com

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 25,- en een abonnement per post kost € 35,- per jaar.

Bezorging, klachten, nieuwe abonnees:

Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

Advertentie omslag:

Hele pagina	- € 550,- per jaar
Halve pagina	- € 275,- per jaar
Kwart pagina	- € 137,50 per jaar

Advertentie binnenzijde:

Hele pagina	- € 150,- voor 1 uitgave	- € 500,- voor 1 jaar
Halve pagina	- € 75,- voor 1 uitgave	- € 250,- voor 1 jaar
Kwart pagina	- € 37,50,- voor 1 uitgave	- € 125,- voor 1 jaar
Achtste pagina	- € 20,- voor 1 uitgave	- € 62,50 voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.

Facebook: Dorpskrant Nederhemert

Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen en behoudt zich het recht om artikelen te weigeren of aan te passen als de redactie dat noodzakelijk vindt.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Ook kunt u klachten melden via de Buitenbeter app. De dorpskrant is niet bedoeld als klachtenplatform.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:

Diny van Aanholt, gebiedsregisseur van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Shirley Doves, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

September 2025

De zomer ligt alweer bijna achter ons. De lange dagen, het licht en de warmte die vaak tot laat bleef hangen. De geur van vers gemaaid gras. Het bijna rode licht dat onlangs in de avond de eerste buien van de herfst aankondigde. Toen wisten we het: de zomer neemt afscheid. De zon gaat steeds uitbundiger en feestelijker gekleurd onder. Het past zich aan de naderende herfstkleuren aan. Het lijkt of de bladeren aan de bomen zich nog één keer op hun allermooist willen laten zien voor hun voedsel stopt en ze afvallen als waren ze er nooit geweest. Het rode zonlicht lokt mensen 's avonds uit voor nog een extra rondje 'dijk Molenstraat'.

En terwijl de natuur deze overgang maakt, doen wij dat als dorp ook. Nederhemert groeit. Steeds meer mensen vinden hier hun thuis. Het is soms wennen met al die verschillen in achtergrond, gewoonten en ideeën. Toch blijft er iets onveranderd: de saamhorigheid die ons dorp kenmerkt. Wie hier woont, voelt dat er altijd burens zijn die klaarstaan. Dat de kern van onze dorps-samenleving niet verandert door aantallen, maar juist sterker wordt door diversiteit. Dat we elkaars verschillen niet veroordelen maar accepteren, zodat we in dit dorp aan de Maas zonder ingrijpende veranderingen ook met méér mensen dan ooit onze oude kernwaarden kunnen blijven omarmen.

Blij presenteren we daarom weer een nieuwe editie van onze krant. Een krant die gevuld is met nieuws, verhalen, gebeurtenissen en bedrijvigheid die ons verbindt. Dank aan iedereen die een bijdrage leverde, in woord, beeld of daad. Want net als de seizoenen ons steeds opnieuw verrassen, zo blijft ook Nederhemert zich ontwikkelen en verrassen en blijft de dorpskrant getuige van dat verhaal.

Gerda Kooijman - Groeneveld



INHOUD

Colofon en voorwoord	01
Inhoudsopgave	03
Nieuwtjes van de dorpsraad	05
Waardeert u onze krant ook?	06-07
Onze kleinste Hèmers	10-13
Machinist voor één dag	16-19
Zoektocht naar de oorsprong van een Amerikaanse oldtimer	22-23
Het is goed eten in eigen dorp	24-25
Hèmers dialect	25
Stichting hoogvliegers: waar kinderen en chauffeurs vleugels krijgen	27-29
Getrouwd	30-33
20 vragen aan Marlinda Hovestadt	34-35
Verdwenen dorpsvlag duikt na jaren weer op	37
Timo's bakery	38-39
Vinted	41
lelegoale gasterbaaiers	43
Zelfportret van een fietser	45
Moeder van uitgevlogen kids	47
Buitenlandstage	49-51
De perenboom van 't Boveneind	53
40 jaar getrouwd Dick en Andrea van de Werken	55-56
40 jaar getrouwd Goof en Geertje van Aalst	56-57
45 jaar getrouwd Henk en Erna de Weert	58
60 jaar getrouwd Lodewijk en Mijntje van de Werken	58-59
Van een schippersvrouw	61-63
Het kerkpad op het eiland	64-65
Ets keert terug naar het eiland	67
Van veldwachter naar politieagent	68-69
Nederhemertse families	72-73
Koeschijten	75
Nieuws van de senioren	76-77
Ook een AED in Bern	77
Boekpresentatie van een oud-dorpsgenoot	79-80
Nieuws van het gezondheidscentrum	80-81
Een Hèmers kinderverhaal	83
Rouw	84

Nieuwtjes van de dorpsraad

In de zomerperiode heeft de dorpsraad niet zoveel actie ondernomen. We geven hierbij een update over de afgelopen zaken en de zaken die er aan komen.

Zomermarkt.

De zomermarkt bij de Sterakker is redelijk goed bezocht. We denken erover om het de volgende keer eventueel weer een keertje op Zuid te organiseren, maar dat zien we t.z.t. wel.

Speeltuin Ormeling.

Er is gekozen voor het 1^e ontwerp om te realiseren voor de speeltuin. Eind september zal een en ander hopelijk plaats gaan vinden.

Opfrissen Dorpshuis

Stichting de Heerlijkheid en het bestuur van het dorpshuis zitten om tafel om te bekijken hoe het dorpshuis een make-over kan krijgen. Verder bekijken ze hoe we het dorpshuis onder de aandacht kunnen brengen zodat er meer gebruik van gemaakt gaat worden in de toekomst.

School en gymzaal.

Gemeente is een en ander nog aan het onderzoeken.

Jeu de boules baan

Binnenkort gaan ze beginnen met het parkeerterrein voor de speeltuin op Zuid en dan zal ook de jeu de boules baan aangelegd gaan worden. Er is een vereniging opgericht en te zijner tijd krijgt u informatie over het hoe en wat.

Aftredend en herkiesbaar

Dit jaar zijn aftredend en herkiesbaar Dirk Brugmans en Anne-Carlijn van Dam. Mocht u interesse hebben om in de dorpsraad plaats te nemen, dan kunt u zich opgeven tot en met 31 oktober 2025.

Wijn

De dorpsraad is gestopt met de verkoop van Hèmer's Vuurwater. Hiervoor in de plaats verkopen we rode wijn en droge witte wijn. Deze kosten € 7,95 per fles en zijn te koop bij Arie Verheij en Walter Esch. De opbrengst is voor de extra activiteiten die de dorpsraad organiseert en welke niet uit het gemeentelijk budget betaald kunnen worden.

Vlag

In de voormalige woning van Kees van Ommeren (nu familie Van Dam) is een originele Nederhemertse vlag gevonden, welke aan de dorpsraad overhandigd is. We gaan kijken of we hier iets mee kunnen doen met toekomstige vlaggen enz.

Kernen CV

De gemeente heeft een aantal punten op een lijstje en begint met 3 voorbeeld CV's, t.w. 1 voor een wijkraad en 2 voor verschillende kernen (nader te bepalen welke). Wij hebben ons opgegeven en krijgen nog te horen of we gekozen worden.

Ambassadeursgroep Zaltbommel

De bedoeling hiervan is een visie te maken als inwoners voor de komende 10 jaar.

We wensen u weer veel leesplezier toe.
Dorpsraad Nederhemert





Graag sta ik even stil bij onze mooie en zeker unieke Dorpskrant!

Eind 2012 kwam het eerste nummer uit, op initiatief van de Dorpsraad en sindsdien is deze krant elk kwartaal uitgekomen! En het mooie is, dat het destijds voorgenomen karakter al die jaren is vastgehouden en in feite juist de kracht is van onze Dorpskrant.

Zo komen alle rubrieken elk kwartaal weer aan de orde, denk hierbij aan ... diverse interviews, dorpsnieuws, informatie over de huisartsenpost, nieuws over verenigingen, historische verhalen, geboortes, huwelijken en jubilea, nieuwe inwoners, nieuws van de dorpsraad, herdenkingen, verhalen over de school, wetenswaardigheden over 't Eiland etc. etc.

Dit alles is te danken aan de inzet van de redactie, een groep vrijwilligers die op onvoorstelbare wijze en met erg veel inzet, ons elk kwartaal weer weet te verrassen met een geweldige krant die door velen in één adem uitgelezen wordt.

Wat bindt de redactie om zich zo voor ons in te zetten? Ik heb de redactieleden maar eens gebeld en kreeg de volgende motivaties te horen:

"Ooit eraan begonnen en met liefde doorgegaan" / "Help graag bij te dragen aan de saamhorigheid binnen ons dorp" / "Vind het van belang voor de leefbaarheid voor onze inwoners" / "Help graag alles onder de aandacht te brengen" / "Mooi hoe onze Dorpskrant er voor alle leeftijdsgroepen en gezindten mag zijn" / "Verbinding" / "Fijn om op deze manier contact te onderhouden met onze inwoners".

Los van het schrijven van de vele mooie rubrieken, komt er nog veel meer bij kijken om zo'n mooi magazine in stand te houden! Denk hierbij aan het zoeken naar een geschikte en betaalbare drukker, het steeds weer zorgen voor een mooie uitstraling, het werven van adverteerders, bezoeken brengen aan mensen die op de een of andere manier in het zonnetje gezet worden, administratief en financieel alles op de rit houden, het huis aan huis bezorgen maar ook per post versturen naar geïnteresseerden die niet (meer) in ons mooie dorp wonen. Ook onze burgemeester en de wethouders ontvangen de Dorpskrant, zodat zij goed op de hoogte blijven van alles wat bij ons leeft.

De oplage van 800 exemplaren, na realisering van alle nieuwbouw zullen het er tegen de 1.000 stuks zijn, wordt in Nederhemert-Noord, Bern en op 't Eiland bezorgd door Arie Verheij, Frans van Steenberghe, Dirk Brugmans en Walter Esch.

Alweer enige jaren geleden is de Dorpskrant zelfstandig, los van de Dorpsraad, verdergegaan en heeft daarmee een onafhankelijke basis gelegd om nog vele jaren succesvol door te gaan. Zo is een paar jaar geleden besloten om over te gaan op het drukken in fullcolour en blijft de redactie open staan voor vernieuwingen. Om alles financieel sluitend te krijgen ontvangt de Dorpskrant van een niet nader te noemen stichting al een mooie bijdrage, maar het moge duidelijk zijn dat de steeds stijgende kosten en de toenemende oplage om extra support gaat vragen.

Waardeert u evenals ik deze mooie Dorpskrant? Overweeg dan ook eens om een kleine bijdrage over te maken, waardoor de redactie wat meer armslag krijgt om dit geweldige werk voor ons allen voort te zetten!

Rekeningnummer: NL60 RBRB 0940 6991 33
t.n.v. Dorpskrant Nederhemert

Met dank aan de redactie en heel veel succes gewenst met jullie fantastische inzet!

Dorpsbewoner uit Nederhemert



De mensen van de dorpskrantredactie: v.l.n.r.:

Willemien Hobo; Dirk Brugmans; Wim van der Toorn; René van de Werken; Gerrit Bouman; Gerda Kooijman; Jenny van den Broek

Onze kleinste Hemersen



Rens
Verbeek

In blijde verwachting gekoesterd
In stille verwondering gekregen



De Heere die leven gaf en leven spaarde
verblijdde ons met de geboorte van een zoon en
broertje

Arend

We noemen hem Rens
19-06-2025

Ton en Marlies Verbeek
broertje van Nick en Lize

Kerkpad 2 5317JX Nederhemert



02
07
25

SIFRA
Elizabeth Maria

Loof den Heer, want Hij is goed!
Verwonderd en dankbaar ontvingen wij uit Zijn hand
een dochttertje en zusje

SIFRA

Sifra Elizabeth Maria

4.01 uur | 3950 gram | 54 cm

Marien en Carola Kuijntjes
Eva, Jaron, Elin en Lars

Nederhemertsekade 5 | 5317NK | Nederhemert

Kom en bewonder ons
dochttertje op het kraamfeest:
Dv zaterdag 6 september van
15.00 17.30 uur bij ons thuis.

Onze kleinste Hemersen



Matthias

8 juli 2025

De Heere, Die elk leven geeft, bestuurt en onderhoudt,
heeft geholpen, gespaard en ons een zoon toevertrouwd.
Het geeft ons grote blijdschap dat
Daniel, Emilya, Inge-Marith, Jonadab en Gideon een broertje is gegeven.
We zijn God dankbaar voor dit wonderlijke nieuwe leven!

Willem Jakobus Christiaan

12:38 uur | 3780 gram | 50 cm

Gijs en Rosalien Hovestadt
Sleutelbloemstraat 27
5317 NB Nederhemert

Groot en wonderlijk zijn Uw werken,
Heere, Gij almachtige God!
- Openbaring 15:13b -



NOMÉ

17.07.25



GELOOFD ZIJ GOD
MET DIEPST ONTZAG (PSALM 68)

Een geschenk uit Zijn hand!

NOMÉ

Jacoba Cornelia Naomi

10:51 uur | 4040gr | 53cm

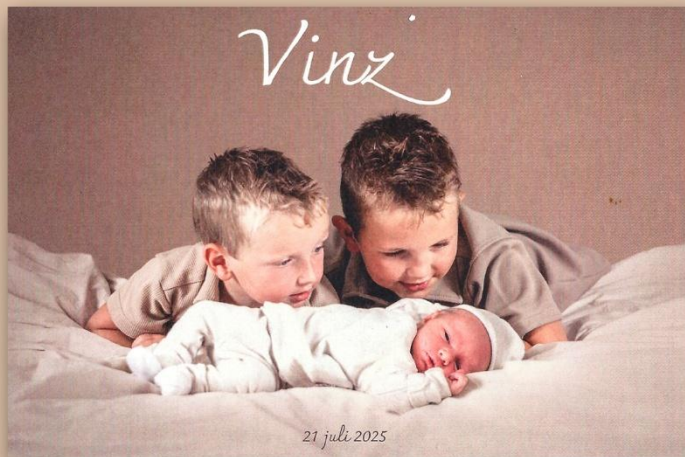
BEN & JANTIENE BOUMAN - VAN DER VLIET
JOAH

MOLENSTRAAT 91A | 5317 JE NEDERHEMERT

Welkom voor een bezoekje!
Wil je even appen of bellen?



Onze kleinste Hemersen



Leer mij, HEERE, uw weg, ik zal in Uw waarheid wandelen,
maak mijn hart één om u naam te vrezen.
Psalm 86 vers 11

Dankebaar en blij ontvingen wij uit Gods hand een zoon en broertje

Vinz
Vinz Adam

21-07-2025

Jaco en Klazina Stam- van den Berg

Thirza (in liefdevolle herinnering)

Leon (in liefdevolle herinnering)

Thijs

Jelle

Maasdijk 26 - 5317 KR Nederhemert

Bezoek vinden we fijn, maar mag het binnen 8 dagen, of op ons kraamfeest zijn?



Hoera! Een zoon!

Paul

29.07.2025



Paul

Arjan en Amy Keijnemans
Bergsche Maasdijk 2
5317KW Nederhemert

29.07.2025

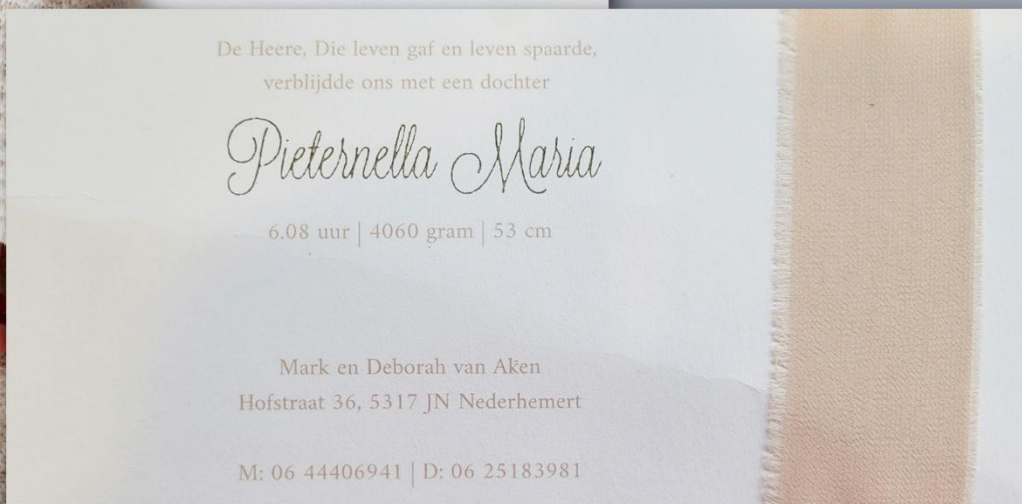
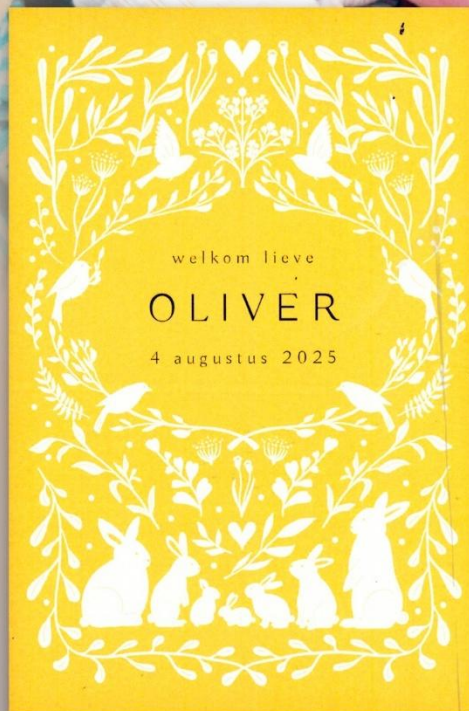
4090 gr

54cm

Vanaf nu leven we in het ritme van ons kleintje.
Wil je ons bezoeken, geef dan eerst een seintje.



Onze kleinste Hemersen





Rens Muilwijk: Treinspotter 2025

Woensdag 28 mei is voor Rens een dag om niet snel te vergeten. Toen werd hij namelijk benoemd tot treinspotter van 2025 tijdens een geweldige dag bij de NS.

Al sinds zijn vierde, vijfde jaar is Rens geïnteresseerd in treinen. Rond die leeftijd ging hij met de trein naar Utrecht naar het Spoorwegmuseum. "Dat vond ik zó leuk! Een paar weken later wist ik alle stations tussen Zaltbommel en Utrecht te noemen. Sindsdien vind ik treinen heel erg leuk!" vertelt Rens enthousiast. En hij vindt echt alles leuk aan treinen: van het aan de spoorweginnang staan kijken naar voorbijkomende treinen, tot aan het zelf in de trein zitten en meerijden.

Toen Rens' zijn moeder, Margreet, ontdekte hoe leuk Rens treinen vond, nam ze hem vaak mee naar het spoor om treinen te kijken. "Soms gingen we samen picknicken: Rens lekker kijken en ik even een blaadje lezen." Sinds een paar jaar trekt Rens er zelf op uit met zijn fiets. Met zijn moeder ging hij vaak naar het spoor in Bommel, maar met de fiets was dat toch wel ver weg. Daarom ging Rens in zijn eentje in Hedel kijken. Dat vond Margreet best spannend, want toen had Rens nog geen telefoon om haar te bellen als er wat zou zijn.

Dat Rens in Hedel bij het spoor naar treinen stond te kijken, vond de buurt niet grappig. Het spoor in Hedel ligt redelijk dicht bij huizen, dus ze werden niet zo blij van al dat getoeter. Maar nog meer was de buurt bang dat er wat ging gebeuren bij het spoor.

Ze kwamen best vaak even poolshoogte nemen. "Op een keer stond er een auto, en dat is meestal niet veel goeds. Toen kwam er iemand op me af om te vragen wat ik ging doen. Toen heb ik hem en de buurt uitgelegd dat ik een treinspotter ben. Dus vanaf toen wisten de meeste buurtbewoners dat er niets aan de hand was," vertelt Rens. "Ze hebben ook een paar keer de politie gebeld. Toen kwamen ze naar Rens toe en vroegen wat hij daar stond te doen. Rens vertelde dat hij treinspotter was, maar voor alle zekerheid belden ze mij ook om te vragen of het klopte wat Rens verteld had. Toen ik zijn verhaal bevestigde, kreeg ik de tip om Rens een hesje te geven met de tekst 'treinspotter' erop," vult Margreet aan. "Ja, en toen was ik dus jarig; stond om 8 uur 's morgens opeens de politie voor de deur! En toen kreeg ik een hesje met 'treinspotter' erop. Dat was leuk!" vertelt Rens enthousiast.



“Op social media had de politie een keer verteld over Rens en de reacties waren leuk en positief. Ook een bedrijf had het berichtje voorbij zien komen en had een hesje voor Rens laten drukken. De politie belde mij of het goed was dat ze het hesje kwamen brengen. Het was vlak voor zijn verjaardag, dus toen hebben we afgesproken dat ze op zijn verjaardag langs zouden komen. Rens wist nergens van af, dus dat was een grote verrassing voor hem,” vertelt Margreet lachend.

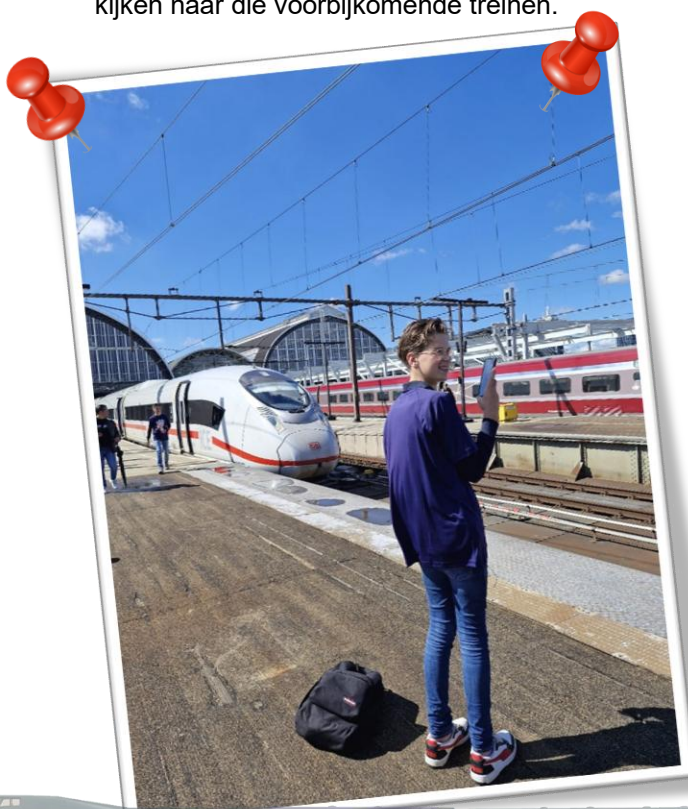
In Hedel vinden ze het nog steeds wel lastig als Rens treinen komt spotten, dus daarom gaat Rens nu voortaan naar Bruchem. Daar ligt de spoorweg buiten de bebouwde kom en kan Rens rustig in de wei naar de voorbijrazende treinen kijken, zonder verontruste mensen in de buurt. Het is 30 minuten fietsen, dus goed te doen. Een broodje en wat drinken in een rugzakje mee en Rens kan rustig genieten van de treinen. “Er zit daar een bedrijf en daar ga ik wel eens naar binnen om wat te drinken. Dat mag van ze.”

Als Rens er de tijd voor heeft, gaat hij wel 3 x in de week treinen spotten. Treinspotten is het helemaal voor Rens. Op youtube kijkt hij wel filmpjes van treinen, maar het is niet zo dat hij bijvoorbeeld boeken over treinen heeft of treinen verzamelt. Het gaat hem puur om het kijken naar die voorbijkomende treinen.



Hij vindt de goederentrein het mooist. “Lekker lang, lekker groot, mooie kleuren.” De ICE in Duitsland vindt hij mooi en ook de nieuwe treinen van de NS, maar die zijn nog niet in gebruik genomen op het spoor. Rens vindt het leuk dat ze naar hem toeteren. “Ik vind het mooi en leuk als ik aan het toeteren kan horen dat ze me herkennen. Het is niet alleen maar een enkele toeter, maar ze hebben allemaal hun eigen manier van toeteren waardoor ik weet dat ze me herkennen,” vertelt Rens, terwijl hij wat zelfgemaakte filmpjes laat zien. En inderdaad hoor je verschillende toetergeluiden.

De treinen komen regelmatig langs op het spoor. “Als er een half uur geen trein langskomt, dan kan ik naar huis gaan, want dan weet ik dat er iets aan de hand is. Ik kan ook op een app zien wat er dan op het spoor gebeurd is.” Er komt echt van alles voorbij op het spoor. “De Dinnertrain heb ik een keertje langzaam voorbij zien komen. En 1 x per jaar komt er een stoomtrein voorbij. Die trein rijdt vanuit Nijmegen, via Utrecht naar Den Bosch en Oss. Ik heb hem een keer op afstand gezien, maar die zou ik wel van dichtbij willen bekijken. Maar de kans dat dat gebeurt is klein, omdat je eigenlijk niet weet wanneer die precies voorbij gaat komen,” vertelt Rens.

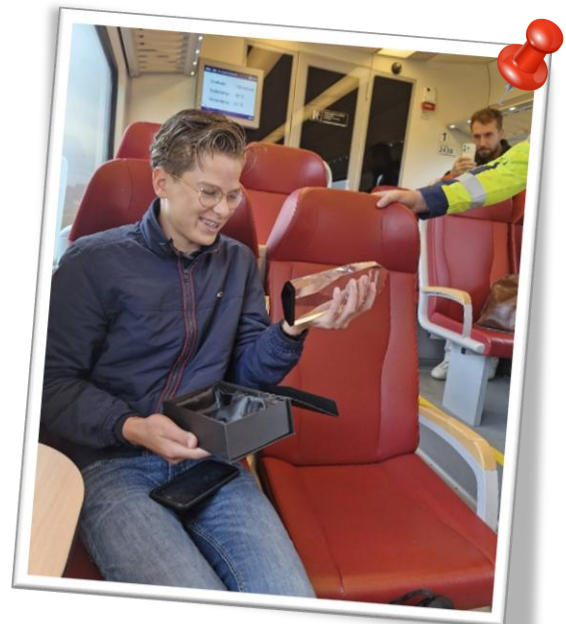




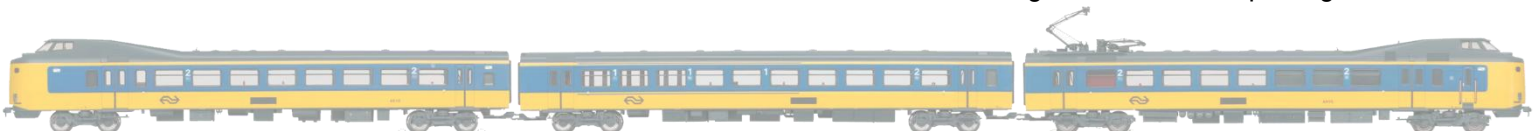
Rens werkt in Geldermalsen bij een bedrijf waar tegenover het spoor loopt. Dat komt mooi uit, want dan kan hij in de pauze altijd even treinen spotten. “Dan zeg ik dat ik even naar de treinen ga kijken en dat vinden ze dan goed.” “Hij heeft op een zorgboerderij gewerkt, ook vlak bij een spoor. Waren ze hem opeens kwijt. Stond’ie in het weiland naar de voorbijkomende treinen te kijken,” lacht Margreet.

Er staan regelmatig treinitjes op het programma. Zo zijn ze vorig jaar in de herfstvakantie naar Ouddorp geweest, naar het stoomtrammuseum. Dan kun je een ritje maken en kom je met de stoomtrein langs het Gevelingenmeer. Dat was een mooi uitje. Maar het allermooiste treinitje moest nog komen.

In december had Margreet Rens opgegeven voor de Spoorwensdagen van de Nederlandse Spoorwegen. De Spoorwensdagen zijn vergelijkbaar met 1000 Assen. In januari werd Margreet gebeld dat Rens uitgekozen was om mee te doen aan de Spoorwensdagen. Er zou een draaiboek gemaakt worden en we moesten de datum 28 mei vrij houden. Dat is nog best een georganiseer, want er waren 85 treinfans waarvoor verdeeld over 2 dagen hun treinwens vervuld werd. En elke treinfan kreeg 2 begeleiders mee. En Rens kreeg er dus ook nog een kleine cameraploeg bij, want later belden ze nog een keer of ze Rens ook mochten volgen met een camera. Dat mocht natuurlijk, want dat maakte het eigenlijk nog leuker. Je krijgt dan een mooie herinnering die je terug kan kijken. En Rens wist helemaal van niks. In april had ik hem wel verteld dat hij in mei een verrassing kreeg, maar wat dat zou zijn wist hij niet,” vertelt Margreet.

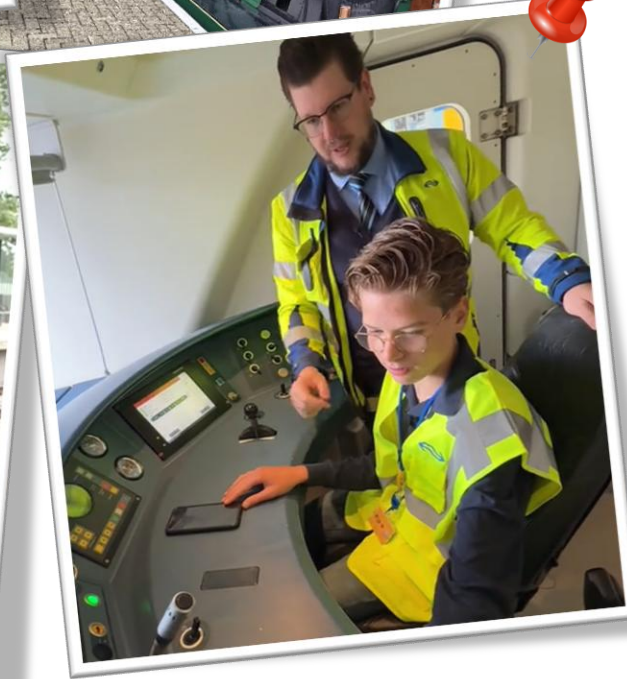


28 mei was het dan zo ver. Toen mocht Rens een dagje meelopen met de NS. Vanaf Zaltbommel vertrok hij en hij mocht in de 1^e klas meerijden. Tijdens de treinreis werd omgeroepen dat Rens de trouwste treinspotter van 2025 was en van machinist Roeland kreeg hij een oorkonde en een bokaal overhandigd. Daar was Rens echt ontzettend blij mee. Die dag mocht hij van alles doen. Hij heeft onder andere meegeholpen om een trein te wassen, hij mocht met de ICE-trein meerijden (hij mocht zelfs met de machinist meekijken) én hij heeft een mededeling voor de passagiers



aangekondigd. Aan het einde van de meeloop dag heeft Rens via het omroepsysteem in de trein de Nederlandse Spoorwegen hartelijk bedankt. Rens had genoten van deze dag en tegen zijn moeder verzuchtte hij dan ook enthousiast: "Het is echt het meest leukste wat er ooit is."

Jenny van den Broek





Op zoek naar de herkomst van “De Oldtimer” van Dries.

In de late lente van 2024 vertrok Dries Brien en samen met zijn zoon Robin naar de Verenigde Staten. Hun bestemming was Point Land Farms in Upperlake (USA).

Dit was geen gewone reis; het was een zoektocht naar de oorsprong van zijn Chevrolet 3600. Eigenlijk had Dries een versnellingsbak voor zijn oude Ford laten verschepen vanuit de VS. Toen de container in Nederland arriveerde, bleek echter dat de versnellingsbak niet aanwezig was.

Teleurgesteld, maar vastberaden, besloot Dries, in plaats daarvan, de Chevrolet 3600 te kopen.



De vlucht naar de Verenigde Staten was een avontuur op zich. Ze wilden de herkomst van de oldtimer achterhalen. Als enige houvast

hadden ze de naam “Point Land Farms, Upperlake”, welke op de beide deuren – nadat ze deze zorgvuldig hadden schoongemaakt - bleek te staan. Na een kort bezoek aan Las Vegas, waar alles glitter en glamour is, werden ze verwelkomd door een andere wereld: uitgestrekte akkers, traditionele boerderijen en de vriendelijke glimlach van de lokale bevolking.



Overgebleven schuur op 'Point land farms'

Aankomst op Point Land Farms

Na een lange rit door het schilderachtige landschap arriveerden Dries en Robin bij Point Land Farms.

In de nabijheid daarvan ontmoetten ze Bob - een man met een schat aan ervaringen, die hen meer kon vertellen over de farm Point Land. Hoe deze gerund werd en wie de eigenaars van het huis en grond waren.

Daarna sprak ons tweetal met de huidige eigenaar van het huis en weilanden. Deze vertelde dat de vorige eigenaar, waar hij zowel het huis, een boot en de Chevrolet van gekocht had, worstelde met financiële problemen. En ook hij moest kiezen, de boot of auto verkopen. Uiteindelijk koos hij er voor de boot te houden. Het was een ongewoon verhaal dat de complexiteit van het leven op het platteland in de VS illustreerde.



Old town upper lake

Een ontroerende ontmoeting

Hij was blij te weten dat de Chevrolet in goede handen is gekomen. Hij had altijd gehoopt dat iemand de auto zou waarderen. Het gaf Dries een goed gevoel te horen dat de man nu, jaren later, een gevoel van blijde geruststelling had. De Chevrolet blijkt niet alleen een voertuig; het is een symbool van hoop, strijd en doorzettingsvermogen.

“Het is mooi om te weten dat de auto nog steeds een verhaal heeft,” zei de vorige eigenaar. *“Hij leeft voort door jou en je zoon.”*

De Chevy is nu meer dan een klassieker; het is een verbinding met het verleden, een manier om de geschiedenis van eigenaren en bestuurders ervan te eren.

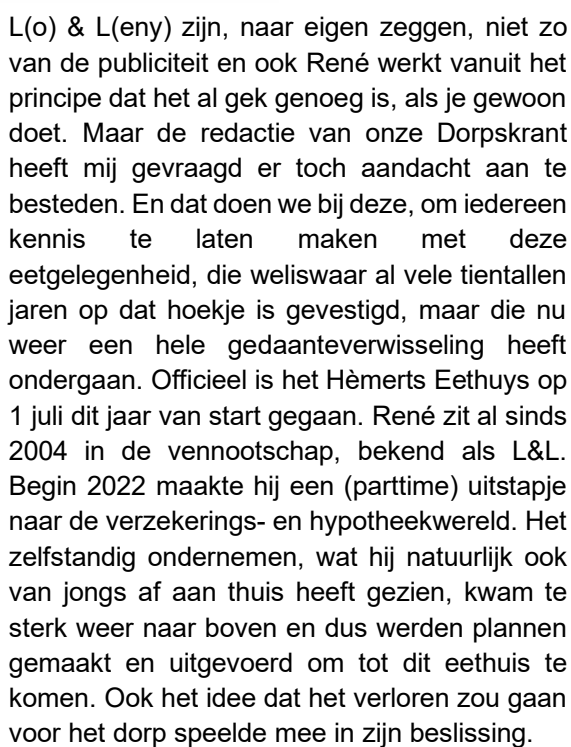


Samen met de vorige eigenaar van de Chevrolet

Reflectie en verbondenheid

De reis naar Point Land Farms was een herinnering dat, hoewel materiële dingen ons kunnen verbinden, het de verhalen en de mensen zijn die ons echt bij elkaar brengen. Dries en zijn zoon hebben niet alleen de herkomst van de Chevrolet 3600 achterhaald, maar delen ook een onvergetelijke ervaring. De Chevrolet 3600 is meer dan een oldtimer geworden. Het is een brug naar het verleden, met de hoop ooit samen met zijn zoon een nieuwe generatie verhalen te creëren.





bloembakken zijn gehangen. Ik heb echter binnen een gesprek met René en zijn vader en moeder. Zelf was ik hier nog nooit eerder, dus moet ik het ook doen met de afbeelding van hoe het er voorheen uit zag. Wat ik nu zie is echt een gezellig eetcafé met leuk meubilair en een mooie afwerking. Er is plaats voor ongeveer dertig mensen aan de tafels, en op het terras nog eens voor ongeveer twintig eters. U hoeft niet te reserveren, maar dat is wel mogelijk. Dat is ook het leuke, dat je zoals het op een dorp

hoort, gewoon binnen kunt vallen om iets te drinken met vrienden, te genieten van een ijsje, of om met je familie of bezoekers gewoon even lekker hier te zitten en onder het genot van bij voorbeeld een menu of gewoon een frietje samen te zijn en bij te kletsen.

Het is duidelijk een heel andere aanpak, niet meer een kroeg, maar weer een eetcafé. Wel heeft René nog een aparte ruimte ingericht voor de darters, die daar gezellig samen kunnen zitten en hun pijltjes richten op hun hobby en het samenzijn. Die ruimte is ook gemaakt om alle souvenirs, bordjes etc. die allemaal verzameld zijn in de loop van de jaren, daar op te hangen. Een soort L&L museum.

Tot nu toe, weten de mensen de weg naar dit eetcafé te vinden, waar we natuurlijk erg blij mee zijn, en we hopen dat dat zo zal blijven. Zodat nog velen elkaar op de deze plaats "eet smakelijk" zullen wensen. Succes familie Van de Werken en bedankt voor het gezellige gesprek

Gerrit Bouman.



HÈMERS DIALECT

Spreekt u een woordje mee?

*gij zijt
goed bezig...*

De school is wèr begonnen.

En dan leëft Hèmert wèr op. Waant t'is wel erg rustig es iedereen op vakantie is. Dan is er bijna gin miens op straat.

Nou is er wèr reuring in de tent, de gezelligheid is wèr terug. Keier lopen wèr in de speeltuin en te voetballe, der gaat wèr volk naar de winkels, ut leeft wèr.

En es ge dè niks veind, dan hebben we nog un mooi plekske aon de overkant van de Maas. Daor kunde rustig op oew gemak un rondje loope en geniete van de rust. Al mok zegge dè

ut toch ok wèr errug wèèrm was sommige daoge.

Dè wordt alleen mèr erger. Dè had ik ok ergens geleeze, det de tropische daogen steeds vaker vurkomme. Al vijf keer meer als in 1980.

Dus dan is ut ok nie gek es d'r niemand op straat lopt toch. Dan motte binne zitte of in ut watter bij de Maas ofzo.





Mijn naam is Cor van Aalst, geboren en getogen in de Tuinstraat op nummer 19, als zoon van Agnes en Reinier. Mijn hele leven heb ik met volle toewijding in de transportwereld gewerkt: 37 jaar lang was ik internationaal chauffeur en heb ik vrijwel elk hoekje van Europa gezien.

Op één van die ritten – ergens op een veerboot in Noorwegen – zag ik een vrachtwagen voor me met een spatlap waar “Stichting Hoogvliegers” op stond. Dat zei me toen nog niets. 's Avonds tijdens het eten vroeg ik de chauffeur wat dat eigenlijk was. Zijn verhaal raakte me diep. Acht doorgewinterde chauffeurs zaten daar ineens met tranen in hun ogen te luisteren. En ik wist meteen: “Daar wil ik aan meehelpen.”



Dat moment was in 2011. Vanaf dat jaar ben ik als vrijwilliger betrokken bij de stichting. Mijn eerste ervaring was meteen een onvergetelijke: we mochten zo'n 75 kinderen vervoeren – sommigen in vrachtwagens, anderen in sportauto's of zelfs op motoren – van een verzamelpunt naar Schiphol. Die spanning in de ogen van de kinderen, die soms overprikkeld begonnen aan de dag, maar aan het eind

allemaal met een glimlach van oor tot oor weer terugkwamen... dat pakt je. En dat laat je nooit meer los.

Inmiddels ben ik uitgegroeid tot transportcoördinator binnen Stichting Hoogvliegers. Ik regel het vervoer, de ontvangstlocaties en – waar nodig – begeleiding van de politie of marechaussee voor onze indrukwekkende konvoien. Het geeft mij ongelooflijk veel voldoening om te doen. Voor mij is het iets kleins, maar voor die kinderen en hun families betekent het de wereld.

Wat doet Stichting Hoogvliegers precies?

De stichting is opgericht door een piloot die zelf een kindje met een beperking had. Piloten moeten een bepaald aantal starts en landingen per jaar maken om hun brevet te behouden. Niet elke piloot vliegt voldoende om daaraan te voldoen – denk aan hobbyvliegers of parttimers. Dus ontstond het idee: waarom combineren we dat nuttige niet met iets buitengewoons moois? In 2007 is Stichting Hoogvliegers geboren.



Sindsdien hebben we al ruim 13.500 kinderen tussen de 6 en 17 jaar oud een onvergetelijke dag als piloot kunnen geven. Op zo'n dag zijn het hele gezin en eventuele begeleiders welkom. Alles wordt verzorgd – en dat zonder kosten voor de families. Alles draait bij ons op donaties en sponsoring. Het mooie: elke euro gaat naar de kinderen. Geen dure kantoren, geen salarissen voor vrijwilligers. Dat is ook waarom zoveel bedrijven en mensen graag willen meewerken.

Zo ook Vos Transport in Zaltbommel (voorheen Nederhemert). Ik stond ooit boven in Finland toen ik werd gebeld door Aart Vos: “Cor, kom eens een keer een bakkie doen.” Aangekomen op een zaterdag vroeg hij me honderduit over de stichting. Na een kwartiertje zei hij ineens: “Mag ik een nieuwe trailer in jullie reclame laten bedrukken?” Ik was zó trots. Een gerenommeerd transportbedrijf dat ons zo openlijk wil steunen – dat doet wat met je. Alles werd direct geregeld, professioneel aangepakt en met veel enthousiasme ontvangen.

Omdat ik verantwoordelijk ben voor het transport, zoek ik ook regelmatig chauffeurs die willen meehelpen. Zo vroeg ik mijn collega Aart Brugmans of hij eens mee wilde rijden. Hij had al veel positieve verhalen gehoord uit zijn vriendenkring, dus hij zei meteen ja. We reden samen op Eindhoven Airport – de eerste Hoogvliegersdag van het jaar – en ik heb zelden iemand zó enthousiast gezien. “Wat is dit uniek en bijzonder!” zei hij zeker vijftig keer. En dat is het ook. We vliegen vanaf bijna elk vliegveld in Nederland, groot én klein. Juist doordat we met kleine vliegtuigjes vliegen, kunnen we op veel plekken terecht. En als een kind zelf wil en kan sturen, dan mag dat gewoon. Dat maakt het echt speciaal.

We halen op allerlei manieren geld op voor de stichting, onder andere door het verkopen van kleine merchandise op truckshows. Stichting Hoogvliegers leeft enorm onder chauffeurs. Samen met mijn vrouw sta ik regelmatig op evenementen om spulletjes te verkopen en mensen te vertellen wat we doen.





Zo ontstond ook het idee om in Nederhemert een Helikopterdag te organiseren. Iedereen was direct enthousiast, al waren er natuurlijk ook veel vragen in het begin. Maar vorig jaar vond de eerste editie plaats – en wat was het een succes! Dit jaar organiseren we het weer, en laten we opnieuw 30 kinderen vliegen. Mijn eerste contact was, geloof ik, met Anton Vos of Lisette van de Werken – inmiddels loopt alles via Lisette, en geloof me: die is daar druk mee.

Met vriendelijke groet,
Cor van Aalst
Transportcoördinator Stichting Hoogvliegers

Ik hoop dat ik met dit verhaal een beetje duidelijk heb kunnen maken wat we doen, en vooral waarom we het doen. Ik schrijf dit als “ik”, maar in werkelijkheid zijn we met ruim 1.200 vrijwilligers in heel Nederland. Ik ben maar één van hen. Maar samen maken we het verschil.

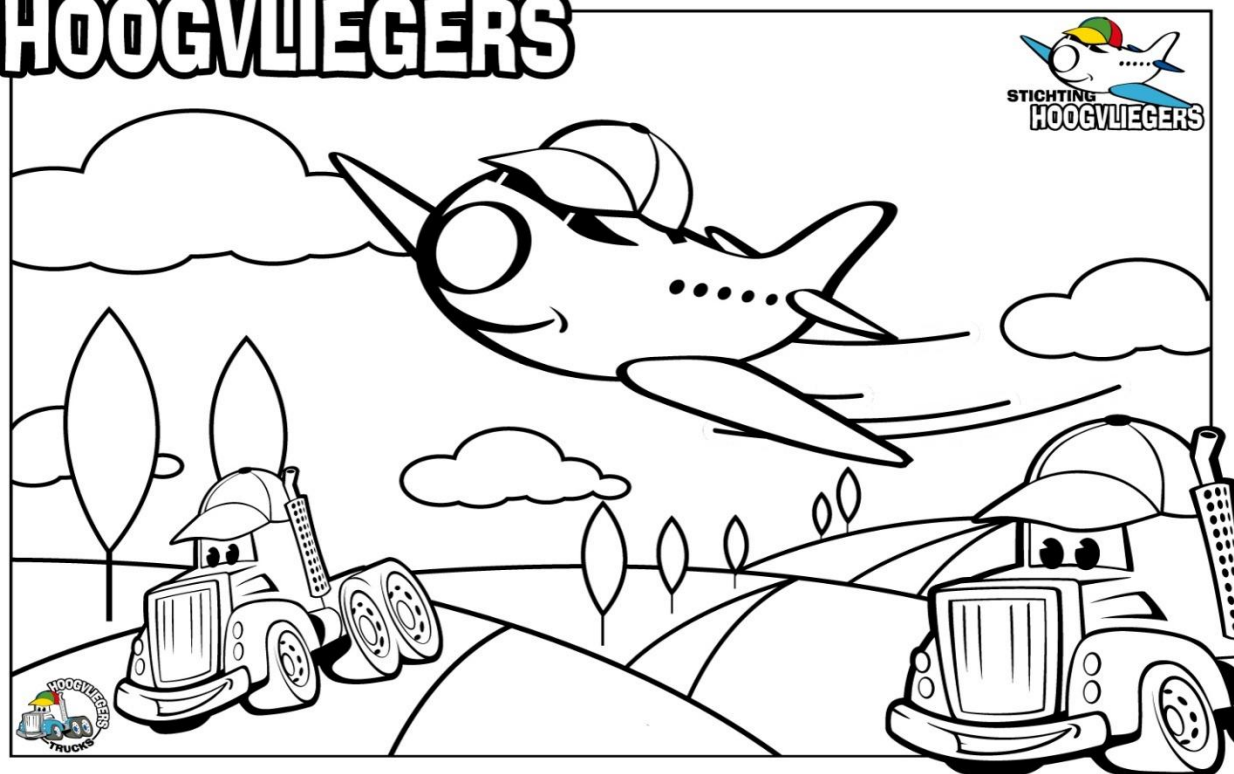
Wil je meer weten of ons steunen? Kijk gerust eens op onze website:



www.stichtinghoogvliegers.nl



HOOGVLIEGERS



GETROUWD!



Jannik
Oomen
en
Annajet
Mulder

20 juni 2025



Pieter
Kreling
en
Jasperina
den Dek

27 juni 2025



GETROUWD!

Maurice
Klop
en
Marit
Poortoliet

3 juli 2025



Jarno
van Ooijen
en
Karlijn
Kreling

4 juli 2025



GETROUWD!



Joanne
van der Vliet
en
Tim
Kroetters
11 juli 2025

Lennart
Schouten
en
Martine
van Loon

3 september
2025



GETROUWD!



Anne Vos
en
Wilco
Bruggom
27 juni 2025



Christian
Hovestadt
en
Jessica
van den Houten
5 september 2025



20 VRAGEN AAN...

Marlinda Hovestadt

1. Naam en adres;

Marlinda Hovestadt, Molenstraat 61 (waar voorheen Bakkerij Bracht was gevestigd).

2. Geboorteplaats en datum;

Op 24 april ben ik in 's-Hertogenbosch geboren.

3. Beroep/opleiding en waarom doe je dit;

Opleiding gedaan als activiteitenbegeleidster, met veel plezier 8 jaar in de Wittenberg in Haften gewerkt met ouderen. Nu ben ik elke woensdag te vinden in de mooiste winkel van de Bommelerwaard "Yarn & Yellow"! Ook wel bekend als 't Kloske 😊. Als Hèmersen mogen we best een beetje trots zijn op deze winkel, en ik ben nog trotser om daar te mogen werken! Je vindt er niet alleen nog meer dan je zoekt, maar ook heel veel service en gezelligheid!

4. Relatie;

Alweer 9 jaar getrouwd met Wim, samen hebben we 3 mooie jongens gekregen. De tweeling Joas & Boaz (8) en Juda (4).

5. Hobby's;

Ik ben consulente van ProWIN en geef vooral online demonstraties van de schoonmaakartikelen. Dat kun je wel een uit de hand gelopen hobby noemen. Schoonmaken zelf is zeker geen hobby geworden daardoor helaas, maar met mijn fijne producten wordt het wel iets leuker 😊. Om het weekend spreken we af met onze lieve vrienden uit Gameren, heerlijk een avondje gezelligheid met een hapje en een drankje. Daar kijk ik altijd weer naar uit. En als eten ook een hobby kan zijn, dan is dat denk ik ook die van mij haha, en dan het liefste buiten de deur. Geen voorbereidingen, afruimen en afwas, wel genieten!

6. Lieveingsmuziek;

Pianomuziek vind ik heerlijk, vooral van Einaudi!

7. Favoriete lectuur/boeken/film/serie;

De dorpskrant natuurlijk!! Altijd weer een feest als die in de brievenbus zit. Hij wordt hier letterlijk kapot gelezen!

8. Doe je aan sport, zo ja welke sport en wat is er zo leuk aan;

Iedere maandag ga ik een rondje hardlopen, heerlijk over de dijk! Het uitzicht is prachtig, verder is er weinig "leuks" aan haha. Maar na afloop lekker op de bank met een voldaan gevoel (en een glas cola en zak chips waar je je iets minder schuldig over hoeft te voelen).

9. Lieveingseten;

FRIET!! Mét satésaus! Ik slaap graag, maar daar kun je me echt voor wakker maken!

10. Waar ben je trots op in je leven;

Ons gezin.

11. Mooiste/leukste vakantieplek;

De Griekse eilanden vind ik prachtig! Afgelopen winter voor het eerst naar de Zwitserse bergen geweest, wat een natuur! Daar hopen we ook zeker nog eens naar terug te gaan.

12. Heb je ergens spijt van;

Nee, gelukkig niet!





Vervolg

20 VRAGEN AAN...

Marlinda Hoestadt

13. Wie bewonder je het meest en waarom.

Moeilijke vraag zeg! Ik bewonder heel veel mensen, ieder met zijn/haar eigen redenen. Natuurlijk het meeste de mensen die dicht bij me staan en dan denk ik aan familie en goede vrienden.

14. Leukste jeugdherinnering.

Gelukkig heel veel fijne herinneringen uit Dèleve! Ieder jaar op vakantie naar "Het land van Bartje". Maar ook vissen en schaatsen bij De Del.

15. Wie wil je ooit nog eens ontmoeten.

Ik zou het wel leuk vinden om met Maxima een praatje te maken. Lijkt me een lieve vrouw met een goed hart!

-

16. Waar voel je je het meest bij betrokken. Bij mijn gezin, werk en de kerk! Al een aantal jaren mag ik samen met Janita, Betty en Heidy leidinggeven aan de meisjesvereniging. Dat doen we met veel plezier. Het is fijn om zo ook betrokken te zijn met de jeugd van Hèmert.

17. Wat zou je direct aanpakken als je een poosje burgemeester van Nederhemert zou zijn;

Zoals vele waarschijnlijk met mij, de bouw van een nieuwe school! Gelukkig zijn er inmiddels mooie plannen gemaakt, en kunnen we uitzien naar een mooie nieuwe school voor de kleinste Hèmersen.

18. Wat vind je het leukste aan Nederhemert;

De saamhorigheid in voor- en tegenspoed!

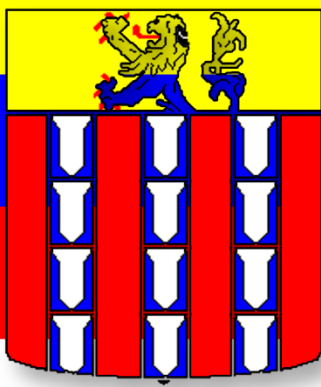
19. Wat is je grootste blunder?

Oeh ik heb er best veel. Gelukkig kan ik mijn haarkleur daar de schuld van geven. Gisteren nog één, toen ik als grap naar mijn nicht & collega Paula (ja, wij zijn nichtjes 😊) riep: "Kom eens van die wc af en ga eens aan het werk!" Bleek er een klant op te zitten...

20. Aan wie moeten wij de volgende keer de 20 vragen stellen;

Aan mijn "Pakketten vriendin" Anouk Beers! Voor hen die haar niet kennen: je herkent haar aan haar lange blonde staart en vrolijke lach! Oja, en ze is dagelijks bij Yarn & Yellow te vinden voor het halen en brengen van pakketjes, dus daar kom je haar vast tegen!





VERDWENEN DORPSVLAG DUIKT NA JAREN WEER OP

Enkele redactieleden van de dorpskrant werden op een avond in augustus aangesproken door Bert Kroon op adres Kapelstraat 19, waar Jan en Corrie van Dam hebben gewoond.

Dat huis is men vanbinnen aan het verbouwen, want daar komen Roel en Dianne van Dam in te wonen. Achter het huis komt een mantelzorgwoning voor Jan en Corrie.

Tijdens de verbouwing stuitte Bert, de vader van Dianne, op de vlag van Nederhemert, die ergens boven in een kast verstopt was in een hoek. Bert vertelde dat verhaal en natuurlijk duiken wij als redactie daarin, want dit was interessant.

Bert zegt: "Het is de echte vlag van Nederhemert hoor. Daar moet je zuinig op zijn!"

Ik heb contact opgenomen met Trees Blom die altijd op Zuid gewoond heeft en heel veel weet over bewoners. Ze vertelde dat het de vlag moest zijn van de zelfstandige gemeente van Nederhemert circa 1850 – 1955.



Otto van Ommeren was toen gemeentesecretaris. Na de herindeling werd het gemeente Kerkwijk en was de vlag niet meer nodig. Het gezin Van Ommeren verhuisde naar de woning aan de Kapelstraat 19 en misschien hebben ze de vlag toen meegenomen want die was niet meer nodig, Nederhemert was nu ingedeeld bij de gemeente Kerkwijk.

Otto van Ommeren heeft daar met zijn vrouw Aria van Ommeren - van Heemskerk (die werd aangesproken als "tante Bol") en hun zoon Cees nog een tijd gewoond en is toen overleden, volgens Daan Smits die nog een tante heeft wonen op Zuid en ook veel weet over oud-inwoners van Zuid.

Vele jaren later is Cees, de zoon van Otto en Aria in dat huis gaan wonen, samen met zijn vrouw.

De vlag ziet er nog redelijk uit. Hier en daar wat gaatjes door de tand des tijds maar voor de rest is hij compleet. Misschien is de vlag de komende jaren wel te bewonderen in een museum, wie weet.

Ik heb nog een foto van het gezin Van Dam gemaakt met de officiële vlag van Nederhemert die in hun huis is gevonden.

Dirk Brugmans



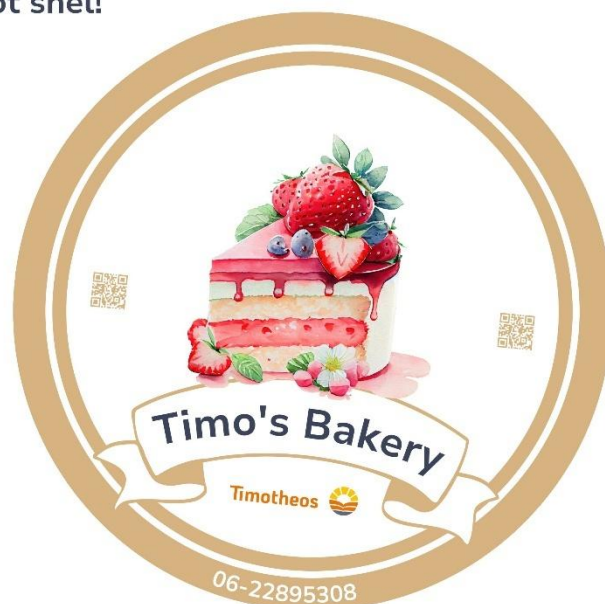
TIMO'S BAKERY

SINDS 2024

Al kennisgemaakt met Timo's Bakery? Timo's Bakery is dé plek om heerlijke zelfgemaakte taarten te bestellen, met de opbrengst voor het goede doel. De geur van verse appeltaart verspreid zich door het hele dorp, want de bakkers zijn in het hele dorp te vinden. Ontdek de bakkerij en wie weet tot snel!

Een heerlijk aanbod

Appeltaart, monchoutaart, advocaattaart, kwarktaart... Timo's Bakery maakt de klassieke taarten die op geen verjaardag mogen ontbreken. De speculoostaart is in de herfst heerlijk, in de zomer is de aardbeienvlaai en de aardbeientiramisu onderdeel van het assortiment. Maar ook cijfertaarten voor kinderverjaardagen zijn beschikbaar! En de specialiteit? Dat is dan toch wel de appeltaart met slagroom; een heerlijke appeltaart zit verstopt in een witte jas van slagroom met wat schuim als decoratie. Smakelijk eten!



Snel bestellen

Bestellen is eenvoudig via WhatsApp. Voeg het nummer 06-22893508 toe en bekijk het volledige assortiment via onze WhatsApp-catalogus. Plaats je favoriete taart in de winkelwagen en verzend de bestelling – of stuur gewoon een berichtje. Is een bestelling binnen, dan begint de zoektocht naar een bakker in het team. Na bevestiging kun je de bestelling op de afgesproken dag ophalen op Nederhemertsekade 5.

Scan me



**U kunt bij ons
ook een
cadeaubon voor
een taart
bestellen!**





Thuisbakkers

Timo's Bakery heeft een team van ongeveer tien Hémertse baksters. Ze genieten allemaal van het bakken. De een zet zijn wekker er 's morgens eerder voor om de taart nog even af te werken, de ander geniet van het bakken tussen het reilen en zeilen van het gezin door. En wij mogen állemaal meegenieten van hun talent. Hoe heerlijk is dat!

Meer dan lekker: de opbrengst voor Timotheos

Timo's Bakery is een initiatief van de werkgroep Timotheos Bommelerwaard. Het initiatief is een win-win situatie: u geniet van een heerlijke ambachtelijke taart én we zamelen geld in voor zorg, evangelisatie en onderwijs in Malawi. Malawi telt 19 miljoen inwoners, waarvan 5 miljoen weeskinderen. Zij hebben hulp nodig om de armoedespiraal te doorbreken. De 'Hémertse' Gertjan Oomen werkt voor Stichting Timotheos in Malawi. Dit zorgt voor een nauwe verbinding tussen ons dorp en het Afrikaanse land.



VAN SPONT AAN IDEE NAAR SERIEUZE BUSINESS

Kunnen we niet op de één of andere manier helpen om meer geld binnen te krijgen voor de jeugdverenigingen dachten wij, Betty, Marlinda, Heidy en Janita.

Alles wordt duurder, er moeten nieuwe dingen worden aangeschaft, uitjes ed. Maar kunnen we dan ook tegelijk iets aan het goede doel geven? Laten we allebei doen! Hoe dan? Wat nou als we een Vinted account aanmaken? Zelf waren we al helemaal enthousiast, dus zagezegd, zo gedaan.

Her en der werden oproepjes geplaatst voor kledinginzameling, vooral voor een kledingwissel, want wie wil er nu geen opgeruimde kast? En toen begon het te lopen. Mensen brachten zakken kleding en het verkocht nog ook!

Omdat de 2000 stuks kleding niet meer in huis te bergen waren, is het nu uitgesteld in de schuur bij fam. Struijk, waar we ontzettend blij mee zijn!

We zijn nu ruim een jaar onderweg, en soms komen we tijd te kort, maar gelukkig zijn er een aantal dames die helpen om kleding op Vinted te zetten.

Waar we enorm blij mee zijn is dat mensen ons nu weten te vinden, steeds weer staan er

zakken kleding voor de deur.

De kleding wordt verdeeld, er worden foto's gemaakt, we zetten het op Vinted, kleding wordt verkocht, pakketjes worden klaar gemaakt met daarbij een speciaal bedankbriefje en de pakketjes worden weg gebracht. (Bij Yarn & Yellow kennen ze ons intussen).

In 1 jaar tijd hebben we:

Meer dan 2000 stuks op Vinted gezet

968 pakketten weggebracht

Meer dan 5000 euro opgehaald en met dit geld hebben we al 10 goede doelen kunnen steunen.

97 volgers...

Ook nu is kleding van harte welkom! Je kunt het inleveren bij:

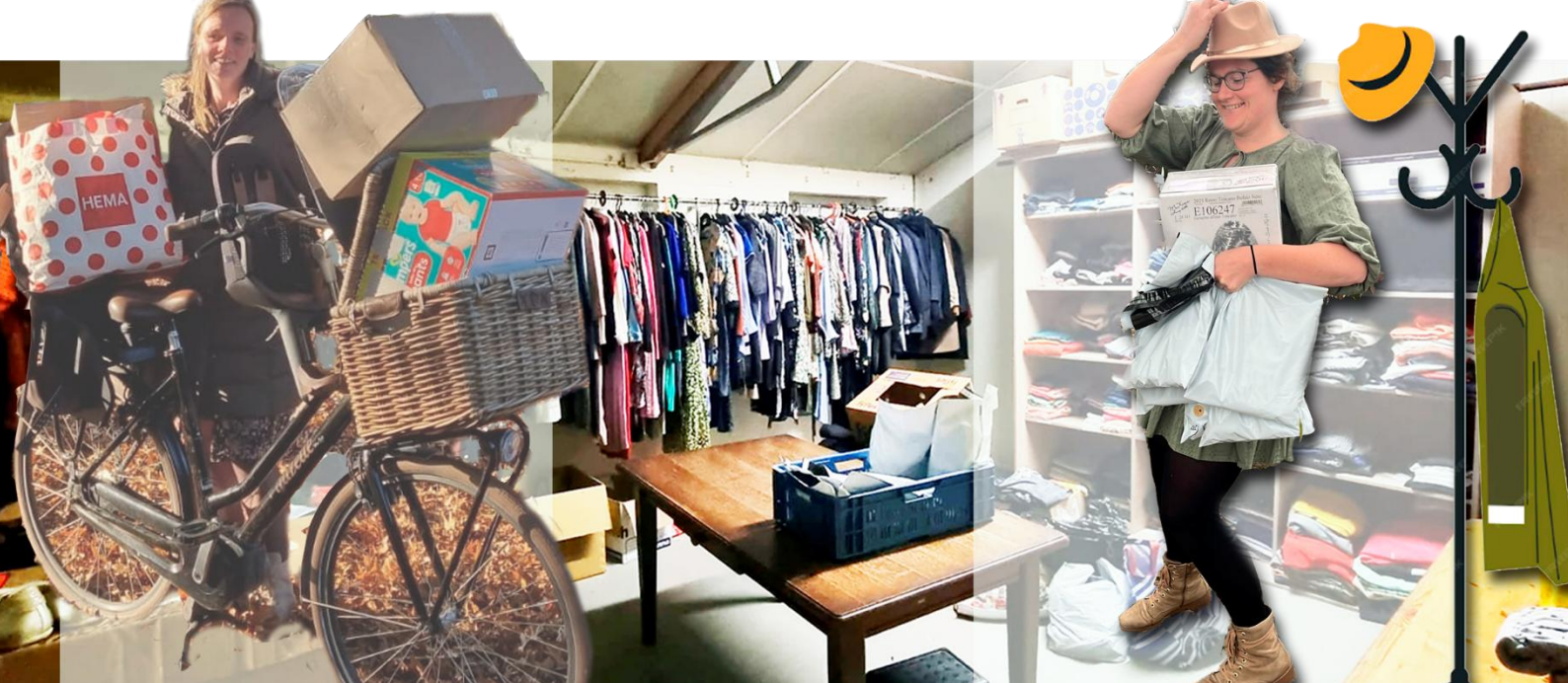
Familie Oomen, Molenstraat 67

Heidy Vos, Sleutelbloemstraat 2

Wil je een keer vrijblijvend op afspraak bij ons shoppen? Dat kan! Je kunt dan appen naar: 0628982676

Wil je ons volgen? Dat vinden we leuk! 😊

Vinted: jeugd2024



IELEGAOLE GAST ERBAAIERS.

Ambon is een eiland in de Indonesische eilandengroep de Molukken. Daarom worden zij ook wel Molukkers genoemd. Tijdens de Tweede Wereldoorlog bezet Japan de Molukken. Wanneer Japan zich overgeeft, willen zowel Nederland als Indonesië de macht over de Molukken, waardoor er weer een oorlog volgt. In de strijd vechten de Molukkers voor Nederland in het Koninklijk Nederlandsch Indisch Leger (KNIL). Jonge soldaten uit ons dorp hebben daar ook gevochten. De Ambonezen en Molukkers verloren de oorlog en vluchtten voor hun veiligheid met hun gezinnen naar Nederland. Op 21 maart 1951 kwam het eerste schip met 900 vluchtelingen, alsook hun vrouwen en kinderen, in Rotterdam aan. De naam van dat vracht-/passagiersschip waar zij mee aankwamen was de Kota Inten. Een deel van de opvarenden werden opgevangen in de barakken van Kamp Vught. Dit kamp kreeg toen de naam Lunetten.

Die in Vught verbleven kwamen van het eiland Ambon. Daarom werd er bij ons gesproken over Ambonezen. Deze mensen kregen een verbod om met Nederlandse burgers te spreken en mochten ook geen arbeid verrichten. Want men veronderstelde dat zij zo weer terug konden. Maar die mensen verveelden zich verschrikkelijk. Sommige knepen er tussen uit om toch ergens wat te verdienen.

Ik kan mij nog herinneren dat deze 10-12 mannen op de fiets in Herpt over het veer kwamen en vervolgens hier over het veer van Zuid naar Noord om werk te zoeken. Ondanks dat ik nog heel jong was, ging ik iedere keer bij de pont kijken, maar ik bleef wel op afstand, want ik had nog nooit mannen gezien met zo'n donkere huidskleur. Soms zag ik daar boeren uit ons dorp die naar hen toe liepen om te vragen wat zij die dag wilden verdienen. Als die boeren de prijs waren overeengekomen dan zocht hij er een of meerdere uit.

Ik kan mij nog herinneren dat mijn vader 's avonds tegen mijn moeder zei: "Ik heb het zo druk, ik ga morgenochtend naar het veer om

voor een dag een Ambonnees te huren om te helpen met aardappels rooien." Dat lukte. Als klein manneke vond ik dat wel interessant. Dus ik ging ook mee naar het land. Intussen was ik al wel een beetje aan die huidskleur gewend. Mijn vader rooide de aardappels met de riek en die zou deze man oprapen. Nu is het zo dat als men de aardappelplant uit de grond wipt er altijd enkele niet zichtbaar waren. Daarom deed mijn vader hem voor hoe hij met zijn vingers door de grond moest roeren en er dan nog piepers boven kwamen. Maar daar konden zijn vingers niet tegen. Daarom zocht hij een stokje waar hij mee roeren kon.

Het land lag tegen het Sterrebos en tijdens de schaft zag hij in een hoge populier een duivennest. Hij vroeg aan mijn vader of hij die eieren eruit mocht halen. "Dat is goed," zei mijn vader, want die dacht: "Daar kun jij toch niet komen." De eerste tak zat wel 4 meter boven de grond. Hij loopt ernaartoe en in een ogenblik zat hij bij dat nest. Maar wat ik toen zag vergeet ik nooit meer. Hij pakte een eitje sloeg er een gaatje in en keek of er geen kuiken in zat. Hij deed zijn hoofd achterover en liet zo de inhoud van de eitjes door zijn keelgat glibberen.

Aan het eind van de middag betaalde mijn vader die man en gaf hem ook nog een footje. Hij smeekte of hij nog eens terug mocht komen, want hij had wel genoten. Daarna fietste hij weer naar het veer om op zijn maats te wachten en zo gezamenlijk weer terug te fietsen naar Vught.

Dus in die tijd waoren er ok al ielegaole gast erbaaiers.

Gijs van de Werken.





ZELFPORTRET VAN EEN FIETSER

Veel bekende kunstschilders maakten een zelfportret. Maar omdat deze fietser die kunst niet beheerst, zal hij proberen het portret in woorden uit te beelden.

Eigenlijk zat hij niet eens zo jong op de fiets. En hij kreeg ook weleens een harde les. Van zijn broer, die hem bovenaan de dijk zette en zei dat hij maar gewoon naar beneden moest rollen. Als je niet goed kunt sturen, gaat dat niet altijd goed. Hij kwam weer bij kennis op het ouderlijke bed. Zijn klompjes werden pas later in de tuin, waar hij belandde, teruggevonden. Die broer deed dat alles natuurlijk zonder opzet, hij had er niet goed bij nagedacht. Wel opmerkelijk dat de fietser jaren later op dezelfde plaats een verkeersongeluk kreeg, waarbij hij wonderwel bewaard werd, maar deze keer op een bed in het ziekenhuis kwam te liggen.

Een ander geval was dat hij naar de slager ging voor zijn moeder en op een of andere manier ten val kwam, het tasje aan het stuur in het wiel raakte, en de spaken met gehakt bekleed werden.

Na deze aanloopmoeilijkheden bleef hij wat steviger op de fiets zitten. En hij kan ook gerust zeggen dat hij toch wel de nodige kilometers heeft gefietst toen hij eenmaal de grenzen van zijn woonplaats durfde overschrijden. De landsgrens over. En ook vele jaren dagelijks de provinciegrens over.

Grof berekend fietste hij alleen al voor zijn werk ongeveer zes keer de aardbol rond. (Natuurlijk zijn er velen die nog veel meer kilometers fietsend hebben afgelegd). Fietsend, ook toen wij nog winters hadden met temperaturen ver

onder nul, en dat de paden met ijs en sneeuw bedekt waren. Testgereden voor een fietsmerk dat een dynamo wilde ontwikkelen die op het loopvlak van de band liep. Geen succes, want op onze modderige polderwegen koekte modder aan op het rolletje. Spontaan sprong de dynamo van het wiel en reed de fietser compleet in het donker. Erg lastig en gevaarlijk, dus die proeven zijn stopgezet. Eén keer bij het wegrijden bij een verkeerslicht de ketting finaal afgetrapt. Of zo veel geremd dat de velgrand compleet weggeschuurd was door het zand op de remblokjes.

Een collega die tegen hem zei dat hij niet kon begrijpen dat de fietser al dat gefiets niet ontzettend moe werd, waarop hij antwoordde dat hij liever een dag op de fiets zat dan een uur achter een autostuur. Zeker, dertig jaar geleden werd hij weleens voor gek uitgemaakt als hij door weer en wind naar het werk fietste. Nu echter ziet hij wat hij toen al vermoedde.... Namelijk dat uiteindelijk de fiets wint. Er wordt nu immers al een F2-pad aangelegd om mensen aan te moedigen meer te fietsen, omdat bijvoorbeeld de snelweg veel te vol wordt met zo veel auto's. En wie rekent even uit hoeveel minder stikstof er uitgestoten zou zijn als iedereen de fiets zou hebben genomen voor de ritten waar dat, gezien de afstand, mogelijk zou zijn geweest?

Het was niet mijn bedoeling van dit portret dat iedereen zou kunnen zien wie erop staat. Het zou veel beter zijn als iedereen probeert deze fietser in te halen. Natuurlijk wel op de fiets dan! Hij zal eens goed in de achteruitkijkspiegelturen wie hij allemaal gaat zien 😊.



Moeder van uitgevlogen kids

Liefkozend glijdt mijn hand over het verschoten schriftje. Was het gisteren dat ik deze schatten in een doos opruimde en op zolder zette?

Ik zit op de zolder en om mij heen staan dozen. Dozen vol herinneringen. Het ruikt een beetje muf maar het brengt ook de kindertijd van het gezin weer heel dichtbij! Een kindertekening ligt slordig tussen een stapeltje boeken. Een vrolijke zon met een lachend gezichtje. Een huisje, een boom, een mens op streperig gras getekend. Het papier is gekreukeld en de hoekjes gescheurd. Zo vol overgave getekend! Ik zie nog het gezichtje gebogen over de tekening: 'Ik teken mijn huis mama. Ik wil later een heel groot huis, en een schuur, en ...en...'

Te lief om weg te gooien kwamen al die schatten in dozen terecht. De grote zolder van hun huis kon genoeg bergen.

In andere dozen vind ik plakboeken, boekjes, speelgoed... Heb ik dat allemaal op de zolder gezet? Tijd voor een grondige opruimbeurt! Genietend ga ik door al die oude spulletjes. Telkens komt er een beeld in mijn hoofd: Samen de racebaan opzetten, zich storend aan de autootjes die áltijd uit de bocht vlogen. Oh en kijk, een doos vol kleurboeken. Ik bekijk de taal- en rekenschriften. Heb ik dit allemaal bewaard? Ik zie nette letters en slordige zinnen. Elk handschrift als een spiegel van een karakter dat zich langzaam ontplooi- de. Wat kun je toch al vroeg zien hoe en wie iemand wordt!

Met een glimlach sorteert ik alles. Ik maak stapeltjes, bundeltjes. Ik zet de dozen in de gang, alsof ik cadeautjes klaarzet. Dit gaat een mooie verrassing worden straks.

Vrijdagmiddag! Als ze straks weer komen eten met z'n allen, zal ik vertellen wat ik vond. Hoe ik bij elke doos verrast werd door de inhoud. Ik zal de verhalen vertellen die bij die tijd hoorden. En ik zal voor elk kind de eigen spullen zo veel mogelijk bij elkaar in dozen doen, zodat ze er

thuis nog eens van kunnen genieten.

Een paar uur later is het zover. De dozen staan in de gang. En dan staan ze daar. Mijn kinderen. Volwassen, met sleutels van hun eigen huizen en hoofden vol toekomstplannen.

'Wat staan hier allemaal voor dozen?' 'Gaan jullie verhuizen?'



Ik pak een doos. Zet die op tafel. "Kijk eens jongens, ik heb de zolder opgeruimd. Ik heb al jullie schoolspullen, knutsels en plakboeken in dozen gedaan."

Verwachtingsvol kijk ik op.

Ik zie: een kind dat in de pan roert en even nieuwsgierig omkijkt. Zegt: 'Oh, chill', en richt zich weer op het eten. Een ander kind zegt: 'Waarom moet dat allemaal van de zolder? Het stond hier toch

prima?' Ondertussen een stuk van de kaas afsnijdend en al etend over de dozen heenstappend. 'Als je maar niet denkt dat ik het meeneem hoor', klinkt het aan de andere kant van de keuken.

Met een plof zet ik de dozen weer op de grond. Ze kijken op. Het was te hard. Ze zien mijn teleurgestelde gezicht.

Ze voelen het niet zo. Ik weet het ineens. Was ik ooit ook niet precies hetzelfde? De spullen van mezelf stonden prima bij m'n ouders. Daar hoorden ze ook. Bij het oude vertrouwde. Niet in de hippe trendy huizen. Alles moet functioneel zijn. En ook: dat is de tijd van nu. Ik begrijp ze ineens. De oude spullen horen nog even hier. Zolang het kan.

Misschien ben ik van een generatie die de tijd neemt om te bewaren, terwijl zij leren om los te laten.

En toch, als ik zie hoe ze lachen, hoe blij en betrokken ze vertellen over hun leven nu, weet ik: ze dragen hun jeugd écht wel mee. Niet in dozen, maar in zichzelf.



BUITENLANDSTAGE VAN JANICE

Door de redactie van de dorpskrant is mij gevraagd om wat te schrijven over mijn buitenlandstage. Ik ben student aan het Hoornbeek te Amersfoort en volg de opleiding pedagogisch werk niveau 4. In het derde jaar werd mij aangeboden om een buitenlandstage te lopen. Daarvoor heb ik gesolliciteerd en ik was aangenomen! Er zijn altijd veel studenten die graag een buitenlandstage willen doen, dus het was nog even spannend of ik naar het buitenland kon gaan.

Samen met drie andere medestudenten die ik al kende, ging ik naar Valencia toe. Dit was onze eigen keuze. In Valencia konden wij op een internationale school stagelopen, genaamd Shackleton. Deze school is ook vernoemd naar de ontdekkingsreiziger Shackleton. Op deze school waren nog meer stagiaires vanuit het Hoornbeek, maar dan van andere locaties. Deze internationale school was heel divers. Er zaten Spanjaarden, Amerikanen en zelfs een aantal kinderen konden Nederlands.

Voordat ik op buitenlandstage kon, moest ik eerst nog een aantal dingen doen. Als eerste moest ik een stageplek vinden in het land waar ik stage zou gaan lopen. Daarvoor heb ik nog een aantal Teams-gesprekken gevoerd, om erachter te komen of ik de Engelse taal goed beheerste en of ik op de instelling paste. Vervolgens moest ik subsidies regelen en een



huisvesting zoeken. Het zoeken van een huisvesting deed ik in samenwerking met DSA (Dutch Students Abroad), die zochten een huisvesting voor mijn medestudenten en mij. Het aanvragen daarvan moesten we zelf doen.

De eerste paar dagen dat wij in Valencia zaten, waren we nog vrij. Dit hadden we op advies van het Hoornbeek gedaan en was ook wel onze eigen keuze. Je bent wel in het buitenland voor



8 weken, dus dan moest je wel wat gezien hebben. De eerste dag, toen we aankwamen, was een beetje rommelig, maar naarmate je er langer zit, gaat het allemaal wat soepeler en weet je de weg te vinden. We hadden ook een fiets gehuurd in Valencia, dus daar deden we ook heel veel mee. In het begin zijn we nog vaak verkeerd gefietst en zelfs verdwaald, maar daar krijg je op een gegeven moment ook handigheid in.

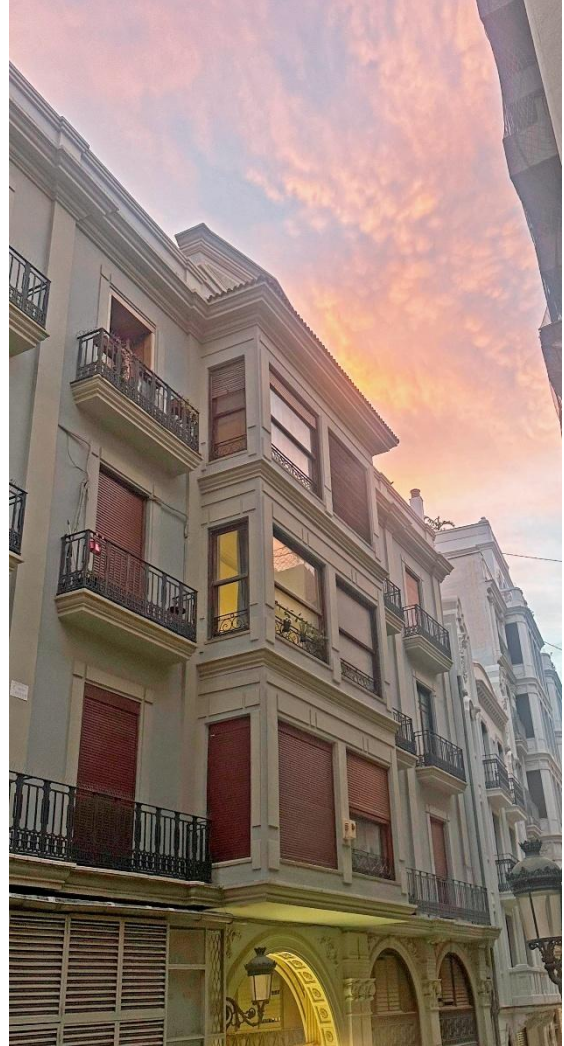
De eerste stagedag was vooral veel theorie. We zaten bij de directrice in het kantoor en ontvingen veel informatie over de school. In totaal zaten er ongeveer 17 stagiaires. Er zaten vooral Nederlanders, maar ook Grieken en Duitsers.

Ik mocht stagelopen bij het psychology department. Daar hielden ze zich bezig met de ontwikkeling van kinderen en met kinderen die extra ondersteuning nodig hebben. Ze haalden groepjes uit de klas en gingen bijvoorbeeld met sociale vaardigheden aan de slag of met motorische vaardigheden. Dit werk sprak mij erg aan, dus ik had het daar zeker naar mijn zin. Ook met de medewerkers kon ik goed opschieten, dus dat was erg fijn.

Al snel was het weer 15 mei. Op die dag zou ik terugvliegen naar huis, want de volgende dag zou mijn zus trouwen en ik had een examen die ik moest afleggen. In de ochtend had ik mijn examen afgelegd, was gelukkig geslaagd en ging weer door naar de bruiloft van mijn zus. Na een mooie dag gehad te hebben, zat ik zaterdag weer in het vliegtuig onderweg naar Valencia.

In de weken die daarna volgden, zat ik vooral op het psychology department. Ook liep ik stage in year 2 en had ik in year 4 een kind die ik dagelijks begeleidde. Zo zag ik ook wat er in de klassen zelf gebeurde en wat voor schoolsysteem ze hadden.

Ze gebruikten op de school het Britse schoolsysteem. Ze praatten continu Engels en de manier van lesgeven was ook anders dan bij ons gebruikelijk is. Ze begonnen de uitleg op de mat, om vervolgens aan de tafels verder te werken. Ook hadden ze niet echt een vaste



methode van bijvoorbeeld rekenen of schrijven, maar gebruikten daar werkbladen voor.

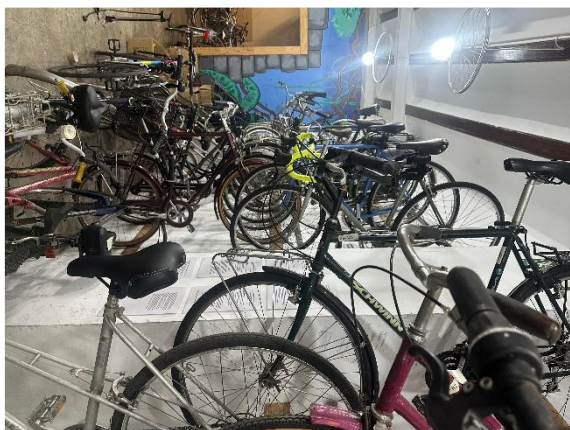
Verder zetten ze een beloningssysteem bij de jongere kinderen in. Ook wel de 'awards' genoemd. Na elke week werden er diploma's aan een aantal kinderen uitgereikt die goed gedrag hadden laten zien. Aan het einde van het schooljaar kreeg iedereen een diploma.

Daarnaast hadden ze ook verschillende huizen, namelijk rood, geel, blauw en groen. Elk huis had een bepaald karakter en het karakter waar je het beste bij paste, daar werd je bij geplaatst. Deze huizen konden punten verdienen en welk huis de meeste punten had aan het einde van de week, was de winnaar. Je kon punten verdienen door klusjes te doen, anderen te helpen, etc. De leerlingen waren hier heel competitief in.

Naast stage hebben we ook veel van Valencia gezien. Op onze huurfietsen of met behulp van het openbaar vervoer. Dat is in Spanje heel goedkoop. We bezochten veel culturele dingen, bijvoorbeeld musea, maar hielden er ook van om van de parken te genieten die daar waren. Ze hadden een park van ruim 9 kilometer (Turia



Park) en dat was heel mooi, daar hebben we ook vaak gezeten, ook samen met andere stagiaires van Shackleton. Verder konden we in Valencia genieten van het strand aan de Middellandse Zee. Daarnaast hielden we er ook van om lekker Spaans te eten bij restaurantjes.



Op zondag luisteren we mee naar de kerkdienst van één van onze thuisgemeenten. Ook zijn we diverse keren naar de internationale kerk geweest in Valencia. Dat was ook mooi om mee te maken, omdat dat er toch weer anders aan toe ging dan ik gewend ben.

De stage vloog voorbij. Na een mooi afscheid van Shackleton zaten we 30 juni weer in het vliegtuig naar Nederland en verraste ik mijn ouders met mijn thuiskomst (ik had namelijk



mijn ouders gezegd dat ik op een latere datum terug zou komen. Opeens stond ik voor hun neus thuis).

Het was erg leerzaam en leuk om een keer een buitenlandstage te doen. Ik kan het iedereen aanraden die daarvoor de kans krijgt.

Groeten Janice Bok



De perenboom van 't Boveneind

Vertier en vrolijkheid zijn lang hier weggevlucht.

Het dak is neergestort, de ruiten ingeslagen.

De perenboom berust, slijt stil zijn laatste dagen.

Bewaakt er huis en hof; door goed en kwaad gerucht.

Een dorre, stompe tak steekt hulp'loos in de lucht

nu distels, doorn en braam zijn oude stam belagen.

Geen mens ziet om naar 't fruit; 't valt tijdens najaarsvlagen.

Toch bloeit hij elk jaar weer en draagt getrouw zijn vrucht.

Elk die een eenzaam pad vol moeit' en zorg moet gaan

gelijk die oude boom; kan vluchten noch bewegen

gekweld door scherpe doorns, vaak weerloos komt te staan:

Deez' boom kent ook zijn strijd maar dankt voor zon en regen

zolang hij hier zijn plaats op aarde mag beslaan.

Schenkt wat hij geven kan en spreidt een stille zegen.

Quartiers





40 JAAR GETROUWD

Dick & Andrea van de Werken

Via mijn informatie kwam ik er achter dat Dick en Andrea van de Werken - van Kooij op zaterdag 23 augustus 40 jaar getrouwd waren.

Dick (65) jaar en Andrea (61) jaar wonen halverwege de Nieuwstraat in een prachtig gebied tegenover het Sterrebos.

Op een mooie avond fiets ik daarnaartoe en feliciteer eerst het bruidspaar met hun jubileum. Vanuit de keuken is het genieten om zo naar buiten te kijken, wat een schitterend uitzicht.

Andrea schenkt de koffie in en wij raken aan de praat. Dick, een echte Hèmerse, is een zoon van Gerrit en Truus van de Werken, die de ouderen onder ons zeker gekend hebben.

Andrea komt uit Aalst en is een dochter van Cornelis en Bep van Kooij.

Het echtpaar heeft 2 kinderen. Tamara, die met haar gezin in Aalst woont en Carola, die woont met haar gezin in Kerkwijk. Dick en Andrea hebben 5 kleinkinderen, 1 jongen en 4 meiden, en daar zijn ze trots op, dat was te merken in ons gesprek.

Ze trouwden in "Huize Brakel" te Brakel en gingen daarna wonen aan de Nieuwstraat. De ouders van Dick hebben dat huis laten bouwen.

Die woonden eerst in het Sterrebos in een dienstwoning. Het echtpaar woont dus al 40 jaar in dezelfde woning.

Gewerkt heeft Dick toen hij van school kwam bij Gerrit van de Laar in Aalst, venten met groenten en fruit voor hij de dienstplicht vervulde. Ook heeft hij 17 jaar gewerkt bij Cees Keijnemans, die een bedrijf heeft gehad in eieren aan de Nederhemertsekade. Daarna 16 jaar gewerkt bij Peter van de Werken. Eerst 2 jaar in de kas en daarna op de vrachtwagen. Toen 10 jaar op de vrachtwagen bij Geranco Transport, bloemen en planten rijden naar de veilingen.

Drie jaar geleden werd Dick ernstig ziek en hij kreeg in een gesprek in het ziekenhuis te horen dat hij kanker had en dat er geen hoop was op herstel. Toen stortte de wereld voor Dick en ook Andrea in, want het zag er niet goed uit. Alleen behandelingen voor levensverlenging, meer konden de doctors niet doen. Maar het gaat wonderlijk best goed met Dick. Om de 3 maanden krijgt hij een scan en op dit moment voelt hij zich redelijk goed. Maar zegt Dick: "Ik voel me wel altijd moe. Ik heb meer dan 100



ziekenhuisbezoeken afgelegd voor
onderzoeken, chemokuren en
immunotherapie."

Andrea voegt toe: "Wij zijn het leven anders gaan beleven, je leeft bewuster en geniet meer van de simpele kleine dingen."

Gelukkig heeft Dick ook hobby's: wandelen en samen met Andrea fietsen. Zij hebben zich vele jaren ingezet bij Oranjevereniging "Oranje Trouw" in ons dorp, Dick als voorzitter en Andrea later als penningmeester. Ze zijn nog steeds vrijwilliger bij de Oranjevereniging.

Toen ik daar was vertelden zij dat ze half september op vakantie gaan naar Turkije. "Heerlijk naar de zon," zegt Dick, "want wij houden van warmte."

Andrea doet, nadat de kinderen groot waren, al meer dan 25 jaar administratief werk bij Peter van de Werken, River Flowers, en werkt daar nog steeds. Andrea luistert verder graag naar boeken en podcasts. Eén keer per week gaat ze een dag oppassen op de kleintjes van hun dochter en daar genieten ze samen van.

Op de vraag waar zij elkaar ontmoet hebben kreeg ik als antwoord: "Bij Gerrit van de Laar in Aalst waar Dick toen werkte in de groenten- en fruitwinkel." Tegenover Gerrit van de Laar woonde Andrea, dan begripen jullie wel hoe het gegaan is: "Liefde op het eerste gezicht," zegt Dick.

Het echtpaar vertelde dat ze veel felicitatiekaarten hebben ontvangen en ook van mensen waarvan je het niet verwacht. "Dat doet ons goed." Tenslotte spreken Dick en Andrea hun dankbaarheid uit dat ze hun 40-jarig huwelijksjubileum hebben mogen meemaken, want dat is niet vanzelfsprekend. Feest was er vrijdagavond 29 augustus in 'Het Brabantse Land' in Giessen.

Ik neem afscheid en fiets naar huis en ik werd weer herinnerd dat gezondheid niet vanzelfsprekend is.

Dirk Brugmans



40 JAAR GETROUWD

Goof & Geertje van Aalst

In de vakantietijd, 19 juli, waren Goof van Aalst, 66 jaar, en Geertje van Aalst - van Wijk, 66 jaar, 40 jaar getrouwd. Vooral Geertje wilde graag in de Dorpskrant en Goof vond dat ook prima. Dus een afspraak gemaakt, zodat ik wat meer informatie had om een artikel te schrijven.

Op maandagmiddag (Goof had ook vakantie) ging ik naar dit echtpaar toe. Eerst een foto gemaakt van hen bij de voordeur en Geertje en Goof kwamen met bloembakjes aan om de boel te versieren bij de voordeur voor de foto. Geertje zorgde binnen voor een glas drinken en wij raakten aan de praat.

Goof, een zoon van Aart en Cornelia van Aalst, die in de Molenstaat woonden. De ouderen

onder ons zullen dat echtpaar wel gekend hebben. Geertje komt van geboorte uit Tiel en haar ouders zijn Bram en Tonnie van Wijk. Het echtpaar heeft 2 kinderen, dochter Linda die in Deurne woont en zoon Corneel die in Hedel woont. Linda heeft 2 kinderen, een zoon en een dochter. Dus Goof en Geertje hebben 2 kleinkinderen waar ze trots op zijn.

Het echtpaar trouwde 40 jaar geleden op het gemeentehuis van Neerijnen. Hun woning stond al klaar aan de Korenbloemstraat nr.19 waar ze nu nog steeds wonen.

Goof is al bijna 50 jaar stratenmaker van beroep. Eerst 29 jaar gewerkt bij Peter Oomen in Wellseind. Toen ging dat bedrijf samen met een ander bedrijf en werd het Fokker/Oomen. Daar heeft hij nog 1 jaar gewerkt. Daarna bij



Bart Vugts. Maar nu werkt hij al vele jaren bij Peter Gijben uit Well die zijn bedrijf in Hedel heeft. Daar hoopt Goof over een jaar zijn pensioen te halen. Hobby's had Goof ook. Hij fokte grasparkieten. Maar kreeg daar een ziekte door en is er toen mee gestopt.

Geertje heeft zitten luisteren wat Goof allemaal verteld heeft, maar nu is ze zelf aan de beurt en ze gaat ervoor zitten!! Ze gaat vertellen dat ze gewerkt heeft in een restaurant aan de Waal in Haaften en daarna in de keuken op een sociale werkplaats in Zaltbommel. Daarna bij Lion Cars in Zaltbommel touringcars van binnen schoonmaken als die terugkwamen van een rit. Later ook bij Kras want Lion Cars werd overgenomen door Kras touringcars. "Maar," zegt Geertje, "ik heb nog altijd contact hoor met Kees van Leeuwen en als ik jarig ben dan belt hij altijd!" Hobby's van Geertje zijn kaarten maken om weg te sturen en die tekent ze ook. Op de vraag hoe ze elkaar hebben leren kennen gaf Goof antwoord en Geertje vulde aan. "Op het schoolplein van de Julianaschool in Zaltbommel was het liefde op het eerste gezicht," zei Geertje. "Maar," vertelde Goof "die Zaltbommelsen konden dat niet hebben en er ontstond een ruzie, maar ik heb dat mooi gewonnen, want Geertje ging met mij mee."

Er is geen feest gehouden. Het was gewoon thuis gevierd met familie en goede vrienden. "Dat kan ook gezellig zijn," zegt Geertje En dat was het ook. "Wij zijn wel samen gezellig uit wezen eten," vertelt het echtpaar. Hun oude buurman Henk van der Steenhoven missen ze wel hoor. Henk stond altijd voor hen klaar en als er gereden moest worden: Henk was er. "En," zegt Goof "wij accepteerden elkaar en dat moet kunnen in deze tijd."

Waarom moest Henk rijden en rijden er nu nog velen voor dit echtpaar? "Dat komt," vertelt Geertje "omdat ik jaren geleden een hersenbloeding heb gehad en daarna nog even autogereden heb, maar dat ging niet meer. En dokter Van den Dool, die altijd voor mij klaar staat, vond het beter dat ik niet meer ging rijden, vandaar." Er hebben verschillende mensen uit de buurt gereden voor dit echtpaar, want Goof heeft ook geen rijbewijs. Nu elke vrijdag rijdt Letta Bernouw en gaan ze samen winkelen. "Maar eerst koffie vooraf," zegt Geertje. Als Letta niet kan rijden, komt Magda van de Pol uit Zuilichem. "Ik ben zo blij dat ik geholpen word!"



Fijn om zoiets te horen, vooral in deze tijd waar niemand anderen iets gunt en dan hoor je dit. Dat is toch fantastisch! Er wonen nu Roemenen naast hen. Goof zegt: "Wij groeten elkaar vriendelijk en zo is dat prima. Wij hebben met heel de buurt goed contact. Dat is fijn. Geen moeite in buurt, dat is niet goed."

Geertje vertelde tenslotte dat ze veel meegemaakt heeft wat gezondheid betreft. Ze zegt samen met Goof dankbaar te zijn om dit heugelijk feit, 40 jaar getrouwd, samen te kunnen vieren met enkele familieleden en kennissen.

Ik neem afscheid van dit echtpaar en het heeft mij geraakt, die eenvoudigheid, de liefde en de eenvoud die dit echtpaar uitstraalt. Tevreden zijn met alles, waar kom je dat nog tegen. Met een hoofd vol gedachten fiets ik naar huis. Ik ga mijn artikel schrijven voor de Dorpskrant. Maar ik ben dankbaar ook nog mensen tegen te komen die in eenvoudigheid leven en geholpen worden door mensen uit het dorp. Daar word ik klein van. Wat fantastisch toch in deze tijd!

Dirk Brugmans





45 JAAR GETROUWD

Henk & Erna de Weert

15 augustus 2025

liefde is...
alles begrijpen van elkaar
zonder iets te zeggen.
liefde is...
alle ruzietjes weer snel bijleggen.
liefde is...
naar elkaar luisteren
en elkaar vertrouwen,
maar het allerbelangrijkste
van liefde is
om van elkaar te houden!



60 JAAR GETROUWD

Lodewijk en Mijntje van de Werken

Op een mooie zonnige maandagmorgen fiets ik naar Schoolstraat nr.11, daar wonen Lodewijk en Mijntje van de Werken - Dekkers die 1 september 60 jaar getrouwd waren. Eerst maar eens wat foto's maken van het bruidspaar op diverse plaatsen rond het huis. Op de PC bekijk ik wat de mooiste foto is en die plaatsen wij dan bij dit artikel.

Lodewijk is 86 jaar en Mijntje 84 jaar. Lodewijk is een zoon van Govert (Otje) en Jo van de Werken uit de Molenstraat. Mijntje komt van geboorte van de Nederhemertsekade en is een

dochter van Gijs en Antonia Dekkers. De ouderen onder ons zullen de ouders van dit echtpaar nog wel gekend hebben. Lodewijk en Mijntje trouwden in 1965 in het voormalige gemeentehuis van Kerkwijk. "Ik weet nog," zegt Mijntje, "dat Hannes Doruiter ons heeft gereden naar het gemeentehuis." Mijntje heeft 10 jaar gewerkt in de winkel en in het huishouden bij Doruiter; dat is op de oude film van Nederhemert goed te zien. Het echtpaar ging wonen waar ze nu nog steeds wonen, Schoolstraat nr.11. Dat huis was voor hun huwelijk al gebouwd door bouwbedrijf Van





Willigen uit Gameren. Lodewijk en Mijntje hebben 4 kinderen en 11 kleinkinderen, waar ze trots op zijn.

Lodewijk heeft zijn gehele loopbaan, in totaal veertig jaar, in de scheepsbouw (toen nog Verolme) gewerkt. Op 55-jarige leeftijd maakte hij gebruik van de VUT-regeling en stopte hij vroegtijdig met werken. Via deze regeling ontvingen werknemers die eerder stopten met werken maandelijks een uitkering als overbrugging naar hun pensioen.

In zijn vrije tijd heeft Lodewijk wel ruim 25 jaar Tafeltje-Dekje gereden. Nadat Lodewijk een hartoperatie heeft gehad, ging Mijntje de laatste 6 jaar mee Tafeltje-Dekje rijden. "Het is alweer een aantal jaren geleden maar wij hebben het altijd met plezier gedaan," zegt Lodewijk. Lodewijk heeft altijd veel gewandeld, dit gaat nu moeilijker, maar fietsen gaat gelukkig nog wel. Hij leest graag de krant en tijdschriften zoals Terdege.

Mijntje heeft 20 jaar lang, één morgen in de week, op de verpleegafdeling in 't Slot vrijwilligerswerk gedaan. Ze was ook 16 jaar vrijwilliger bij de NPV. Ook is ze nog steeds lid van de vrouwenvereniging van de HHK in ons dorp. Mijntje is een tijd geleden gevallen met de fiets en daarom heeft ze de fiets aan de kant gezet en is gaan wandelen. "Want," zegt ze, "dat is veiliger voor mij."

"Nu wij ouder worden is ook onze gezondheid minder geworden," zeggen Lodewijk en Mijntje, "maar wij klagen niet hoor; wij helpen elkaar elke dag. Op maandag gaan wij samen stoffen en zuigen," zegt Lodewijk, "en schil ik de aardappelen en Mijntje zorgt dat er eten op tafel komt. Na de middag een poosje rusten, dat hoort er ook bij als je ouder wordt.

Op vakantie is het echtpaar niet veel geweest. Nu gaan ze af en toe naar hun zoon Govert die een vakantiehuisje heeft in Putten. Op vrijdagmorgen gaan ze samen koffiedrinken bij hun dochter Anja. En dat is fijn.

"Ja, nu wij ouder worden, gaat het ook stiller worden om ons heen. Veel mensen die ons lief waren, zijn de laatste tijd overleden en dat doet ons wel wat," zegt Mijntje.

Burgemeester M. Bakermans kwam het echtpaar feliciteren, want 60 jaar getrouwd komt niet zo heel vaak voor!

"De gemeente belde nog voor een foto in de krant, maar ik heb gezegd dat dat niet hoeft want wij komen in de Dorpskrant van Nederhemert te staan!" zegt Mijntje.

Met de familie werd er in dorpshuis "De Gaarde" stilgestaan bij dit heugelijk feit tijdens een buffet.

"Wij zijn dankbaar," zegt het echtpaar, "dat wij nog samen zijn en 60 jaar getrouwd zijn mogen meemaken."

Dirk Brugmans





'En?' Ik kijk Albert vragend aan. 'Er is nog steeds niet genoeg plek in de silo voor onze lading. Hij hoopt donderdag te kunnen beginnen en dan vrijdag leeg zegt hij net.' Starend kijk ik uit het raam waar ik al bijna een week hetzelfde zie. Het is een warme woensdagmiddag. Vanaf Metz, een plaats langs de Moezel, zijn we vorige week aangekomen in Wageningen met een lading gerst. Het is onze laatste reis met dit schip. Volgende week dinsdag wordt het schip drooggetrokken in Meppel op de werf voor de overdrachtskeuring. Vandaar ook de steeds verder oplopende spanning of we op tijd leegraken, mede omdat het een kettingverkoop is met drie andere schepen. Het is de volgende dag als ik Albert de stuurhut in hoor lopen en hij naar beneden roept dat we kunnen gaan lossen. Een opluchting gaat door mij heen. 'Gaan we varen?' vraagt Eefke als de motor start. 'We gaan naar het losplekje toe. Wil je met papa meevaren of rij je met de auto mee?' vraag ik. Ze denkt even na en kiest voor de auto. Ik pak haar schoenen en doe haar zwemvest aan. 'Ligt Hein in bed?' vraagt Albert. 'Klopt, de babyfoon staat aan.' Albert helpt ons aan wal en terwijl wij om de haven heenrijden, vaart Albert richting de loskade. Het lossen gaat vlot en vrijdag gaan de laatste kruimeltjes het ruim uit. Albert en ik kijken elkaar aan. 'Dit was het dan,' zegt hij. Ik knik. De kraanmeester roept vanaf de wal en zo gaan we weer over tot de orde van de dag. Ik heb het er moeilijk mee, ook al blijven de herinneringen als straks de nieuwe eigenaar ermee wegvaart. Als alles gereed is voor vertrek, draait Albert het schip en varen we rustig richting Deventer om daar weekend te houden. Maandag varen we naar Meppel om dinsdag droog te gaan. Zoals ik al eerder beschreef is het een zogenaamde kettingverkoop van vier schepen. Ik zal het proberen uit te leggen. Het eerste schip is de Immanuel, een 110 x 11.45 meter schip. Deze eigenaar stopt met varen en gaat rondtrekken met zijn vrouw in een camper. Dit schip wordt gekocht door de eigenaar van de Inversa (86 x 10 meter). De Inversa wordt gekocht door ons,

ons schip wordt gekocht door de eigenaar van de Fox (86 x 8 meter) en de Fox wordt gekocht door een starter. We meren aan langs de Inversa. De Immanuel en de Fox liggen nog op de werf. Het zal rond de middag zijn dat wij de werf op gaan, samen met de Inversa.



'Het gaat schuin hoor op de karren,' zegt hij tegen mij na onze begroeting. 'Bij de Immanuel vielen de bloempotten uit het raam, zeiden ze toen ik ze sprak.' 'Dan zullen wij ze er maar uithalen en de keukenkasten even controleren,' reageer ik. En het klopt. Wanneer de Inversa gestempeld staat en wij omhooggetrokken worden, gaan we ontzettend scheef.



Eenmaal boven staan we weer recht en kan alles weer teruggezet worden. Zodra de trap naast het schip staat, gaat Albert bij de Inversa kijken, samen met zijn vader. Mijn schoonouders zijn met de camper naar Meppel gekomen om ons te ondersteunen tijdens het verhuizen. Eefke is maar wat blij dat haar opa



en oma er zijn! Het is een drukke week voor Albert. Hij is van 's morgensvroeg tot 's avonds laat druk bezig, samen met zijn vader. Het is voor mij rustig eigenlijk. Vooraf heb ik alles wat we niet meer nodig hebben al ingepakt en het is nu afwachten totdat alles definitief overgaat. De notaris staat gepland op woensdag 2 juli, maar omdat wij de Inversa graag helemaal geteerd willen hebben en er schade was in de golfbreker, gaat de Inversa waarschijnlijk pas na de notaris het water in. Dat maakt het verhuizen niet gemakkelijker. Gelukkig mogen we vrijdag alvast de eerste dozen overzetten in een slaapkamer op de Inversa. Gijsbert komt ook samen met Samuel helpen en de mannen hebben in een ochtend tijd alle ingepakte dozen overgezet. Vlug wordt er geluncht, want daarna moet het schip weer te water. In alle haast vergeet ik de havermoutvlokken uit het keukenkastje te halen, alles ligt over de keukenvloer... Eefke gaat die middag spelen bij oma in de camper. Hein slaapt, de mannen zijn buiten alles aan het boenen en ik maak binnen de slaapkamers schoon. Na het avondeten gaan Gijsbert en Samuel weer naar huis en ook wij vertrekken die zaterdag richting Nederhemert. Maandag zijn we weer terug in Meppel. 'Ik ga vanavond bij opa en oma eten,

hè?' zegt Eefke tegen haar vader. 'Ja, papa, mama en Hein niet.' 'Nee,' zegt ze heel dapper. En terwijl wij die avond gaan uiteten met alle partijen en de makelaar, geniet Eefke in de camper. Dinsdag gaat het echt beginnen. Alle meubels en de laatste spullen gaan het huis uit richting de Inversa. Daar zijn ze nog druk bezig met verhuizen en schoonmaken. Met een vlot in de autokraan laten ze al hun meubels en dozen naar beneden zakken. Daarna worden ze in de auto gezet en naar de Immanuel gereden die langs de kade bij de werf ligt. Onze meubels worden allemaal op het autoplateau gezet en met behulp van de kraan van de werf op het roefdak van de Inversa geplaatst. Terwijl ik mijn spullen nakijk, kan ik alleen maar hopen dat er niets afvalt. Op de Inversa zijn ze nog niet klaar en moet alles buiten blijven staan. Het is die dag ontzettend warm, eigenlijk te warm, maar het moet, want de nieuwe eigenaar van ons schip wil ook graag over.



Aan het eind van de middag is alles over en terwijl ik nog enkele boodschappen doe en frietjes haal als avondeten, legt Albert het schip bij de Fox neer. Met zes mensen starten ze meteen met verhuizen en wanneer ik terug ben is bijna alles al over. Het gaat zoveel gemakkelijker en sneller als de schepen naast elkaar liggen. Die avond tillen we de meubels nog bij ons naar binnen en slaapt iedereen al op

het nieuwe schip, om de volgende dag fris naar de notaris toe te gaan. Vanaf de notaris rijden we met gezonde spanning terug naar boord, want nu gaat het écht beginnen voor ons gevoel. De schade in de golfbreker is vrijdag helemaal afgerond en we kunnen richting Nederhemert vertrekken. Tijdens het varen pak ik samen met Eefke alvast de eerste dozen weer uit. 'Oo, helemaal kapot!' zegt ze als we

de doos met bloemenvazen openmaken. Vlug raap ik de scherven bij elkaar. Alle spullen die we nodig hebben zijn opgeruimd als Eefke de dijk ziet en roept dat we weer bij opa en oma zijn! De rest komt na deze week wel, eerst even samen met de kindjes genieten van onze familie. Want straks trekken we weer het woelige water op.

Een schippersvrouw



*Schipper mag ik overoaren
ja of nee
Moet ik dan nog geld betalen
Ja of nee*

HET KERKPAD OP HET EILAND

van Kerkpad naar Kerklaan

Als je de naam 'Kerkpad' leest, denk je waarschijnlijk aan een smal pad tussen huizen, een veldweg. Dat was ook zo, maar nu heet dat 'Kerkpad' op het Eiland 'Kerklaan'.

De kerk in Zuid is al heel oud, dus voor het Kerkpad moeten we ook ver terug in de geschiedenis. In 1474 stichtten Sophia van Bylant en Johan van Hemert een kapittel in Nederhemert. Een kapittel is een groep priesters, die iedere dag in de kerk een mis moesten opdragen en een aantal psalmen en gebeden moesten bidden. In Nederhemert werden er 8 priesters benoemd. Zij moesten allemaal rondom de kerk wonen, in een eigen huis. In Zaltbommel kennen we nog het Kerkplein, met daaraan de kanunnikenhuizen.

Zo moet het op het Eiland ook zijn geweest. Het gebied rond de kerk had een aparte status, de kapittelheren waren daar de baas. De Heer van Hemert had er geen zeggenschap.

De Pepersteeg.

De mensen liepen over het gebied van de kanunniken naar de kerk, over het Kerkpad. De wagens en dieren moesten daar buiten blijven. Je kunt je het nu bijna niet meer voorstellen, maar ze gingen achter de huizen – nu Kerklaan 2-4-6-8 – om. Dat heette de Pepersteeg. Maar langzamerhand raakte de Pepersteeg in onbruik. Dat kwam omdat die steeg nogal laag lag. Met hoog water was die niet te berijden. De Pepersteeg begon vanaf de Kerklaan, de



De Eilandse kerk voor de oorlog. Het koor werd in 1580 aangebouwd als ruimte voor de kanunniken. Mogelijk was er daarvoor een kleiner koor. Dit schilderij werd door Willem Witjens gemaakt in 1944.

toegang naar de wei achter huis nr. 2 en liep achter langs de huizen van de Kerklaan tot aan de boerderij nummer 12. Daar was een splitsing: je kon rechtdoor naar het Aalburgse Veer of linksaf naar de Straat en het Heusdens Veer. De Pepersteeg bleef lang in gebruik. In de jaren 1960 namen de nieuwe bewoners van de Kerklaan het strookje land in bezit bij hun eigen tuin. Toen daar in 1986 een zwembad werd gebouwd, vond men nog restanten van de oude Pepersteeg in de grond.

In 1638 werd er een pastorie gebouwd tegenover de kerk, op de plaats waar nu Kerklaan 2 staat. Dat was dus op het terrein van het kapittel. De kerkelijke goederen werden na de Reformatie bestemd voor kerkelijke bestemmingen van de nieuwe gemeente. En dat zou nog lang zo blijven, zoals we zullen zien. Dominee Scriba (1654-1706) woonde als laatste predikant in die pastorie. Hij kocht dat huis uit de failliete boedel van de kerk. De kerk had grond in Noord en moest daar een stuk dijk onderhouden, maar men kon niet voldoen aan de verplichtingen bij de dijkopbouw en een faillissement volgde. Het huis was daardoor niet meer van de kerk en werd na zijn dood aangekocht door de familie Vos, die er een eeuw lang bleef wonen.

De wei achter de huizen van de Kerklaan heette de 'Meurswei', het was eigendom van Elbert van Meurs, secretaris van Zaltbommel. Otto Frederik van Vittinghof (van de rijke graftombe in de Eilandse kerk) kocht het stuk land en liet er een nieuwe pastorie bouwen.

Vijf predikanten woonden daar tot de grote brand in 1759. Daarna verhuisde de dominee naar Wielestein en de afgebrande pastorie werd helemaal afgebroken tot en met de fundamenteën. Als je heel goed kijkt en als het gras kort is, kun je nog een kleine verhoging zien. Het gras werd gebruikt om te maaïen, wat Nico de Gouw nog heel lang heeft gedaan.

De Kerklaan is te smal, maar moet zo blijven.

Nadat met de reformatie de kanunniken waren weggejaagd, verdween ook de speciale status van het terrein rond de kerk. Het Kerkpad werd een betere weg van het Eiland naar de pontveren naar Aalburg en Heusden. Maar de vroegere kanunnikenhuizen bleven op dezelfde plaats staan. Bij het laatste bestemmingsplan uit 1990 werd vastgelegd dat het Eiland een monumentale status kreeg en dat alles moest blijven zoals het was. Vroeger was dat geen probleem. Zelfs 'de Bil', het pad langs De Hoef, was breed genoeg voor een paard en wagen. De laatste gemotoriseerde berijder was Piet van Kooten, die met zijn antieke trekkertje over de Bil naar het Aalburgse Veerpad reed. Maar tegenwoordig worden alle voertuigen groter en breder. Ook de wagens van de Avri, die de containers komen legen. En bovendien heeft iedereen een auto. En dat moet allemaal door die smalle Kerklaan.

De volgende keer zal ik meer vertellen over de andere huizen aan de Kerklaan.

Trees Blom



ETS VAN KASTEEL KEERT TERUG NAAR 'T EILAND

Een ets van het vroegere kasteel van Nederhemert werd op een zonnige donderdagmorgen in augustus door Gijs van de Werken uit Aalst aangeboden aan de heer en mevrouw van Wassenaer in de speeltuin.

Gijs heeft de afbeelding van het kasteel gekregen uit de erfenis van zijn zuster Judith van der Velden uit Wijk en Aalburg, die dit jaar overleden is.



Gijs had deze al eerder afgegeven in het restaurant, maar ik wilde graag dat hij officieel aangeboden zou worden als herinnering.

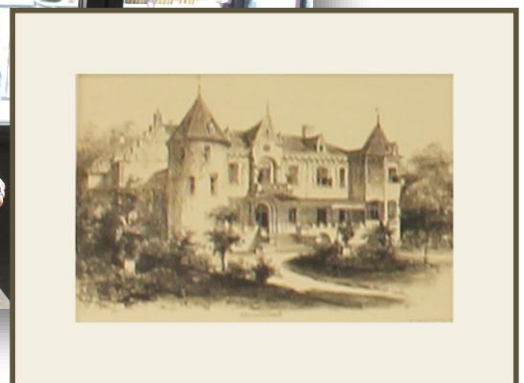
Samen met Gijs ging ik naar Zuid naar het restaurant bij de speeltuin. De mooie afbeelding werd met belangstelling bekeken door Dirk en Elisabeth van Wassenaer.

Zij legden uit hoe zo'n ets als deze werd gemaakt met behulp van een koperen etsplaat, met was, een etsnaald en zuur. En hoe knap het was dat de kunstenaar dus iedere tekening eigenlijk in spiegelbeeld maakte, zodat de geïnte printplaat juist weer een "positieve" afbeelding opleverde.

Onder het genot van een bakje koffie werd er bijgepraat met ons vieren en Gijs vertelde wat hij wist over de ets. Onder het schilderij van wijlen Henk Knoop, die ook velen van ons gekend hebben, werd de ets van het vroegere kasteel uiteindelijk aangeboden door Gijs. Hij hoopte dat het een mooi plaatsje zou krijgen in het restaurant.

Er werd meteen gezocht naar een mooi plaatsje en dat lukte. Het krijgt een mooi plekje bij de boekenkast naast de leestafel waar iedereen het kan zien.

Dirk Brugmans





VAN VELDWACHTER NAAR POLITIEAGENT



Van veldwachter naar politieagent(e) 2

Agent Wisselink woonde met zijn gezin eerst in de Molenstraat, maar toen er in de Tuinstraat nieuwe gemeentewoningen werden gebouwd, verhuisde hij daar naartoe. Op de voorzijde van zijn woning zat een stalen bordje geschroefd. "Politie" stond daarop. Hij woonde vanaf de Molenstraat gezien, in de laatste gemeentewoning in de Tuinstraat, aan de rechterzijde. Toen hij daar woonde vroeg Wisselink aan mijn vader of hij een stukje land in de heuf mocht gebruiken om daar een moestuin aan te leggen. Geen probleem, vond mijn vader, want je kunt beter een agent als vriend hebben dan als vijand. Eerlijk gezegd heb ik daar wel eens misbruik van gemaakt...

Twee dagen na mijn twaalfde verjaardag reed er op een avond een oude tractor het erf op. Maar ja, ik moest nog vier jaar wachten voor ik er de openbare weg mee op mocht. Maar als wij aardappelen aan het rooien waren en we kwamen kisten tekort, zei mijn vader tegen mij dat ik die in de Kapelstraat bij transportbedrijf Vos, die onze veilingrijder was, op moest gaan halen. Toen ik terugkwam zei ik tegen mijn vader dat ik de politie was tegengekomen en dat die met zijn hoofd zat te schudden. "Dan blijf je er in het vervolg af," zei vader. Maar toen wij weer kisten tekortkwamen was hij dat schijnbaar weer vergeten. Het was voor die politieman toch moeilijk om een verbaal uit te schrijven, omdat hij land van ons in gebruik had. Over die houding schaam ik mij nog steeds.

In die tijd lagen er in de Maas munitieschepen. Er voer een Spido langs die schepen om mensen vanaf het schip naar de wal te brengen en terug. In de verte waren twee mannen bezig op de Maas met netten om te proberen wat vis te vangen. Wisselink zag dat, liep de trap af naar de Spido en vorderde die om hem ernaartoe te varen. Even later zag ik hem een boekje voor de dag halen en begon hij te

schrijven. Die mannen waren dus aan het stropen. De netten werden in de Spido geladen en zij konden vertrekken zonder netten, maar wel met ieder een proces verbaal rijker.

Toen ik 15 jaar was vroeg Wisselink aan mij of ik bij hem tijdens de wintermaanden op veiligverkeerscursus wilde komen. Geen probleem, want zij waren toen al van hogerhand bezig met de verplichting dat iedereen die 16 jaar of ouder was een verkeersdiploma moest hebben om met een bromfiets te mogen rijden. Het werd een gezellige winter met een goed resultaat. Later trok de overheid alles weer in, dus we hadden er niets aan, maar dat mocht de pret niet drukken. Ik kan me nog herinneren dat wij hem aan het eind van de cursus een boek aanboden. Hij zei dat hij dat niet aan mocht nemen. Geen probleem. Als jij het niet wilt, klaar, want dan brengen we het wel bij je vrouw. Toen ging hij overstag en nam het aan. Diejoejeaawe tijd, waar is ie gebleven!



1. NAAM	Van de Werken
2. VOORNAMEN	Gysbertus
3. PLAATS EN DATUM VAN GEBORTE	26 okt 1946 Nederhemert
4. ADRES	Munsterdyk 46
TE	Nederhemert
5. AFGEGEVEN DOOR	de Voorzitter van de afd. Nieuw-Nederhemert H. Wisselink
6. TE	Nederhemert CP 20 sept 1962

Deze agent stond veel op de dijk bij de coöperatie. Boven op de dijk stond het huis van de directeur. Daar lag een paadje vanaf het asfalt tot de voordeur. Aan iedere kant van het paadje stond een grote conifeer, een ideale plek om mensen onverwachts te confronteren. Mijn zuster reed er op een avond met haar bromfiets langs met mijn moeder op de bagagedrager. Zij moest stoppen. Hij zei: "Je hebt geen achterlicht." Mijn moeder tilde haar jurk een beetje op en ja hoor, er kwam een rood lampje tevoorschijn. Als zij belofde haar jurk zo vast te blijven houden, dan mochten ze verder rijden.

In die dagen had de dorpspolitie niet meer dan een fiets. Maar toen Wisselink hier een poosje stond, kregen al de dorpsagenten een bromfiets, een witte DKW. Op een nacht werd hij gebeld door iemand en die vertelde hem dat ze op de uiterwaard aan het stropen waren. Hij eropaf met zijn bromfiets. Licht uit natuurlijk. Juist toen hij bij die stoep aan kwam, reed er een auto van de uiterwaard. Hij probeerde nog zijn bromfiets voor de auto te gooien, maar hij was net te laat. Een stroper was naar de steenfabriek



gevlucht en had zich verborgen in de paardenstal. Wisselink werd ingeschakeld en kwam hem daar arresteren.

Toen ik op de lagere school zat liet mevrouw Rozenboom een schuurtje bouwen aan de Nieuwstraat dat de naam Blokhut kreeg. Hier gaf deze politieman een middag in de week na schooltijd cursus om jongens knutselen leren. Ik ben daar nooit geweest, want ik hielp liever mijn vader op het land. Ik ben nooit zo'n knutselaar geweest. Maar dat knutselen daar heeft niet zo lang geduurd. Als je later op je leven terugkijkt

dan zie je vaak hetzelfde patroon terug: opgaan, blinken en verzinken.

Toen Wisselink naar Zegveld werd overgeplaatst, kwamen hier andere agenten om Hèmert een beetje bij de les te houden, namelijk Hommerson uit Kerkwijk en Teunissen uit Bruchem. Hommerson had een hart van goud, maar die van Teunissen was van steen. Van Hommerson had niemand in ons dorpje last, maar dat lag met zijn collega wel anders. Hier heb ik ooit al eens over geschreven.

Gijs van de Werken
(wordt vervolgd)



De politie in actie de tas die geplunderd werd

Rond 10 uur in de ochtend werd op de dijk in Nederhemert handtas van Oma gestolen. De dief is met een rode fiets langs haar gereden en heeft de handtas van haar schouder gerukt. De volgende dag onderzoekt de politie het voorval en heeft drie fietsers en dus drie verdachten opgepakt. Alle verdachten ontkennen dat ze de dief zijn. Maar wie is de eigenaar van de rode fiets? Kun je Paul hiermee helpen?

Vul de tabel in en zoek uit wie de dief is!

	Verdachte 1	Verdachte 2	Verdachte 3
Naam:			
Type:			
Kleur:			

Hier zijn de aanwijzingen:

1. Een verdachte heet Dennis.
2. Een andere verdachte rijdt op een racefiets.
3. Naast de racefiets staat een vouwfiets.
4. Helemaal links van de tabel staat een mountainbike.
5. De mountainbike is niet groen.
6. De vouwfiets van Michael is groen.
7. Jan staat in het midden van de tabel.
8. Dennis rijdt op een gele fiets.

Wie is de eigenaar van de rode fiets?



NEDERHEMERTSE FAMILIES

In het nabije verleden heb ik het een en ander geschreven over de meeste in Hèmert bekende families. Nu richt ik mij op een aantal families die in het verleden een grote rol speelden in het dorp, maar nu uit het dorp zijn verdwenen door uitsterfing of vertrek. De familie die ik aan de orde stel, is de familie Leuvensteijn. Hoewel deze familie in Hèmert is uitgestorven, leeft zij voort in verschillende Hèmertse geslachten. Ook ik heb een klein stukje 'Leuvensteijn' in mij, want een overgrootmoeder van mijn vaderskant heette Jenneke Leuvensteijn, echtgenote van Jan Hendrik van der Zalm, de vader van mijn grootmoeder Neeske van der Zalm. Zo liggen er ook verbandingen met andere families, zoals: Van Genderen, Van den Oever, Bruygom, Wolfers, Van Heemskerk, Van der Zalm en Van Aalst.

Het huidige adres Maasdijk 72 was vroeger een plek waar leden van de familie Leuvensteijn woonden. De moeder van mijn oudoom Bart (Engelbertus) van Heemskerk (getrouwd met mijn oudtante Janna Bouman, zus van mijn opa Jan Bouman) heette Maria Pieternella Leuvensteijn. Ome Bart en tante Janna woonden op de oude boerderij op Maasdijk 72. Deze is destijds afgebroken om plaats te maken voor het onderkomen van Dirk van Ooijen.

De Leuvensteijn-familie in Hèmert had prominente leden als **Klaas Leuvensteijn** (schepen = wethouder) en zijn zonen **Dirk** en **Jan Klaassens**. Via Dirk kwam de lijn naar **Jenneke** (1767–1846); via Hendrik naar **Elizabeth** (1771–1860), moeder van een aaneenschakeling van Wolfers-kinderen, waaronder Adriana. Deze Elizabeth Leuvensteijn trouwde op 18 maart 1798 met Gerrit Wolfers in Nederhemert. Samen kregen zij zes kinderen, waaronder Adriana Wolfers (1814–1850), die in 1848 trouwde met Gosewinus van der Kolk. Haar moeder Elizabeth staat vermeld als 'boerinnetje' in de huwelijksakte van Adriana.

Nicolaas (Klaas) Leuvensteijn (1833-1911) en zijn vrouw Pieternella van Beek hadden geen

kinderen. Zij woonden in het 'Grote Huis' (het 'Hoog Huis') - nu op Kapelstraat 24. Nicolaas en Pieternella hebben Antonie (Toon) Bodmer, geb. 29-04-1863, geadopteerd als hun zoon. Deze was door zijn ongehuwde moeder Jacoba Pietronella Bodmer verstoten en was komen 'aanlopen' bij Klaas en Piet-meu (meu = tante) met de mededeling dat zijn moeder hem had weggejaagd. Hij moet toen nog een kind zijn geweest, want zijn moeder stierf in 1871 te Waddinxveen toen zij 28 jaar was, als echtgenote van Jacob van Kooij uit Brakel, een weduwnaar met wie zij begin januari 1868 trouwde. Het lijkt erop dat zij met haar Jacob een nieuw begin wilde maken in Zuid-Holland en dat Toon daarin niet paste en dat zij hem daarom verstootte. Toon is van 1863: hij kan ongeveer 5 jaar zijn geweest toen dit hem overkwam. Hij werd liefderijk door Klaas en Piet-meu Leuvensteijn opgenomen en als hun zoon geadopteerd.

Toon trouwde op 17 september 1886 met Dina Bouman, een dochter van Adrianus Bouman en Hendrika Maas. Zij overleed op 16 oktober 1898 op 31-jarige leeftijd, zo'n 4 maanden na de geboorte van haar dochter Artje, haar achtste kind met Toon. Artje overleed 12 dagen na haar moeder. Na het overlijden van Dina hertrouwde Toon op 30 mei 1901 met Wilhelmina Cornelia (Mijntje) Hobo. Mijntje is een tante van Jaap en Dik Hobo, de bekende aannemers uit de vorige eeuw. Toon kreeg 17 kinderen bij zijn twee vrouwen (8 bij Dina en 9 bij Mijntje), waarvan er verschillenden jong zijn overleden of dood werden geboren. Hij had van zijn adoptieouders Klaas en Piet-meu het 'Grote Huis' geërfd. Toon overleed in 1942 op de 18^e juli na een veelbewogen leven. Ook dit gebeurde dus binnen de familie Leuvensteijn.

Zoals hierboven al vermeld staat, hebben leden van de familie Leuvensteijn een vooraanstaande rol gespeeld in de Hèmertse samenleving. Verschillenden van hen waren actief in het bestuur van de gemeente bijv. als schepen (wethouder). De *Tielsche almanak* van 1883 meldt dat Hèmert in dat jaar 782 inwoners had. En een zekere *N. Leuvensteijn* was toen

lid van de gemeenteraad. Er is alle reden om aan te nemen dat dit de bovengenoemde Klaas (doopnaam Nicolaas), die in dat jaar 50 jaar was, betreft.

Een andere Klaas Leuvensteijn (1692-1766) was schepen van Nederhemert. Hij had zelfs een eigen zegel voor de door hem getekende documenten. Dit zegel uit 1765 zag er zo uit:



Dat deze Klaas actief was als schepen blijkt uit onderstaande vermelding op de inventarislijst van het archief van het kasteel, opgesteld door de bekende

letterkundige P.N. van Doorninck:

van de koop en trouwregten.
No. 542. 4 Januarij 1762. Geurt van Veen en Jan Ruijsmuckhoet, tijdelijke kerkmeesters van Nederhemert, verkoopen aan O. F. Grave van Lijnden vrijheer van Nederhemert, de in 1759 afgebrande pastorie, bestaande in hujswerf, hof, boomgaard en grinding, groot ongeveer 3 hond, voor 234 gulden; ten overstaan van Arien de Nee en Klaas Leuvensteijn, schepenen der Heerlijkheid Nederhemert.
Op perkament, geteekend door den secretaris C. van Ommen.

Deze Klaas had een zus: Leijsbeth (1705-1768). Deze kreeg in ongehuwde staat een zoon: Hendrik (1740-1774). Van deze Hendrik stamt mijn bovenvermelde overgrootmoeder Jenneke van der Zalm-Leuvensteijn af.

In de krant van 25 juli 1910 staat dit bericht over een lid van de familie Leuvensteijn:

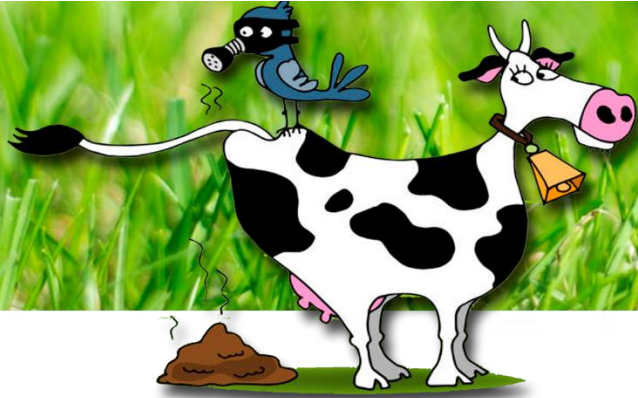
****Uit Nederhemert meldt men ons:**
Aan de hooipers van den heer W. Van Genderen is deze week het eerste nieuwe hooi ontvangen van den heer W. Leuvensteijn, alhier.
Voorloopige prijs f12.50 per 1000 pond. Ook gaan commissionairs rond, welke f13 besteden voor blank hooi.

Dit moet de vrijgezelle Willem Dirk Leuvensteijn (1852-1934) zijn geweest. Willem van Genderen (1890-1945) was getrouwd met Pietje Vos, een zus van Aagje, Mina, Janna en Jet Vos, de dochters van Peer de smid. De zoons van Willem van Genderen zijn: Dirk (1928-2001) en Peter (1929-2020), zij hebben het bedrijf van hun vader ('de hooipers') voortgezet in wat tegenwoordig 'Restaurant Amadeus' heet. Willem had in Wellseind eveneens een café (De Lelie). Pietje zette dat voort na het overlijden van haar man in november 1945.

Jan van Wijk



Vul je eigen stamboom in



KOESCHIJTEN

IJclub Eensgezindheid

Op 5 juli jl. organiseerde IJclub Eensgezindheid bij de ijsbaan in Nederhemert het 'Koeschijten'.

Het begon om 14 uur. Tijdens het wachten werd door de aanwezige belangstellenden gebruik gemaakt van een hapje en een drankje, het rad van avontuur en een springkussen. Na enige tijd besloot de koe haar kostbare lading te laten vallen. Samen met Corné Kreling bekeek ze trots haar resultaat. Na de meting werden de prijswinnaars bekend gemaakt. De IJclub kan terugkijken op een geslaagde dag.

Jenny van den Broek



Nieuws van de senioren



Een zonnige zomer ligt achter ons. Iedereen ervaart het verschillend. Vakantietijd is voor de één een periode van drukte en voor de ander betekent het een periode van eenzaamheid. Het Senioren Comité Nederhemert heeft ook een rustige periode zonder activiteiten achter de rug. In september zijn alle activiteiten weer van start gegaan.

Onze eerste activiteit na de vakantie “van wilg tot mand” werd – ondanks het mooie weer – druk bezocht. Elk jaar verwachten we nieuwe gezichten. Elk jaar hopen we dat u/jij de weg naar onze activiteiten weet te vinden. Wat doen we zoal? We hebben twee dagen per week altijd wat.

Dinsdagmiddag- de eerste dinsdag van de maand – kunt u in dorpshuis “De Gaarde” om 14.00 uur terecht voor een gezellige activiteit. Deze activiteit is elke maand wat anders. Elk jaar maken we een jaarplanning, die in deze dorpskrant wordt opgenomen. De andere dinsdagmiddag is het koersbal. Twijfelt u/jij of dat wat voor je is? Loop eens vrijblijvend binnen. Ook dan starten we om 14.00 uur.

Donderdagochtend is er Bewegen voor ouderen. Start om 9.45 uur. Onder deskundige leiding van Teonet van der Ven wordt er druk gewerkt aan de conditie en spieren. Hierna is er koffie of thee. Deze koffie is er niet alleen voor de deelnemers aan bewegen voor ouderen, maar voor iedereen die even buitenshuis een praatje wil maken onder genot

van een koffietje of theetje. Loop eens binnen en kijk of het wat voor u/jou is.

Maandelijkse open eettafel:

Op de tweede woensdag van de maand: Open eettafel. Gezellig met elkaar eten. Vooraf een drankje en met elkaar het wel en wee bespreken en daarna eten.

In juni was ons jaarlijkse dagtrip. Ons programma zag er zo uit:

Met de bus naar Oudenbosch en omstreken in Noord-Brabant

We vertrekken rond 9 uur met de bus vanuit Nederhemert naar Het Aardbeienterras.

Daar krijgen we koffie met aardbeien en uitleg over de aardbeienteelt.



In de middag gaan we naar de Basiliek in Oudenbosch en kunnen we de botanische tuin ontdekken.

Dit alles inclusief lunch tussen de middag en diner in de avond.



In september 2025 was de middag activiteit “van wilg tot mand”. We zijn meegenomen in de

wereld van wilgen, hoe ze groeien en worden geoogst. Hoe het kan dat er drie verschillende kleuren wilgen zijn en hoe ze worden gemaakt.

Programma najaar 2025

8-okt	Verkeer
4-nov	Workshop Herfststuk maken met Corrie van Dam
16 dec	Kerstviering

Voor meer informatie neem contact op met Adrie de Putter 06 23 85 21 75



OOK EEN AED IN BERN!

Naar aanleiding van de door de Dorpsraad geregelde AED (Automatische Externe Defibrillator) op de Sterakker, kwam al snel het verzoek om ook in Bern een AED op te hangen. Best wel een logische vraag voor zo'n kleine en afgelegen gemeenschap!

Na het nodige overleg met de gemeente Zaltbommel heeft de Dorpsraad een mogelijkheid gevonden om aan deze wens te voldoen.

Centraal in Bern, voor iedereen makkelijk te vinden, is er een mooie locatie aan de Kloosterstraat gevonden waar de Dorpsraad de AED heeft kunnen ophangen.

De AED heeft, net als die bij de Sterakker, een elektrisch verwarmingselement waardoor de accu ook 's winters actief blijft en de AED dus het hele jaar inzetbaar is.

Bijkomend voordeel is dat er vlakbij iemand woont die burgerhulpverlener is en die via het oproepsysteem van HartslagNu wordt gealarmeerd.





BOEKPRESENTATIE VAN EEN OUD-DORPSGEMOOT

Ik kreeg een uitnodiging vanuit Zeist van onze oud-inwonerster Fia Oomen die een boekpresentatie zou houden van haar boek *'De schoonheid van de troost'*.

Op zaterdagmiddag 5 juli ben ik samen met mijn vrouw daarnaartoe geweest en hebben we de presentatie bijgewoond.

Wie is Fia Oomen? Ze is voor velen onbekend in Nederhemert. Fia was een dochter van Teunis en Fie Oomen - Le Sage en ze hebben gewoond aan de Maasdijk nr. 4.

Fia is een jongere zus van Rinus Oomen die samen met Jenny in de Molenstraat woont. Ze kwam in 1981 in Zeist terecht voor de studie aan de Reformatorische Bijbelschool en ze was actief vanaf 1986 als opbouwwerker in een achterstandswijk. Vervolgens was ze twee jaar kerkelijk werker en ze was van 1998 tot 2021

binnen de Warande te Zeist Geestelijke Verzorger op de Psychogeriatrische, somatische en revalidatieafdelingen. In 2007 studeerde zij af op de Cross- Culturele Theologie met als bijvakken Nederlandse Literatuur vanaf 1880 en Pastorale Psychologie.

Van haar hand verscheen in 2017 het boek *'Gebroken glas'*. In 2022 verscheen het boek *'Tussen leegte en Liefde'*, een dagboekpresentatie in coronatijd. Vanaf 2022 is ze emeritus-predikant voor ouderenpastoraat in de Noorderlichtgemeente in Zeist.

Fia heeft dit boek *'De schoonheid van de troost'* geschreven. Ze was benieuwd naar waar verschillende mensen met diverse achtergronden en leeftijden troost in vinden. Zij



stelde deze vragen aan leden van de Noorderlichtgemeente in Zeist en daarbuiten en ontving zo een brede verzameling troostverhalen vanuit alle leeftijdscategorieën. De oudste is 104 jaar en de jongste 6 jaar oud. Sommige verhalen kreeg Fia toegestuurd.



Andere verhalen zijn aan haar verteld. Ook hield ze veel interviews. Het zijn mooie verhalen waar mensen troost in kunnen vinden. Het eerste exemplaar werd door Fia uitgereikt aan burgemeester Joyce Langenacker van de gemeente Zeist.



Het boek is te bestellen bij uitgeverij Elikser in Leeuwarden en kost € 22,50

Dirk Brugmans



Nieuws van het gezondheidscentrum

Griepvaccinaties

De griepvaccinaties zijn gepland op donderdag 30 oktober van 17:00-18:00 uur en op dinsdag 4 november van 17:00 –18:00 uur. Er worden uitnodigingen verstuurd voor wie hiervoor in aanmerking komen.

Medewerkers

Onlangs heeft praktijkondersteuner Somatiek Carola Zaal ons na 5 jaren trouwe dienst verlaten. Ze heeft besloten het aantal uren in een andere praktijk uit te breiden. We wensen haar daar veel succes.

Gerrie 't Lam gaat per 1 september bij ons starten als praktijkondersteuner Somatiek in opleiding. In een volgende nieuwsbrief stelt zij zich aan u voor.

Computersysteem

Zoals u weet werkt de Huisarts en Apotheek met een computersysteem.

Per 10 oktober stappen we over naar Sanday, een geavanceerd huisarts en apotheek systeem. We zullen hierdoor vanaf woensdagmiddag 8 oktober vanaf 14.00 uur tot en met vrijdagochtend 11 oktober alleen bereikbaar zijn voor spoed gevallen! We hopen hiervoor op uw begrip.

Inleveren van urine

Wilt u er alert op zijn, bij het inleveren van urine op de praktijk, dat de potjes goed dicht gedraaid worden? Dit in verband met de hygiëne en veiligheid van onze medewerkers.

Hoesten

Het seizoen van de luchtweginfecties komt er weer aan. Vanaf september/oktober tot in maart/april zien we een toename van luchtwegklachten op het spreekuur. Veel voorkomende luchtwegklachten in deze periode zijn bijvoorbeeld verkoudheid, holte-ontstekingen, keelpijn en hoesten. Deze keer lichten we de klacht 'hoesten' verder uit. Mocht u over de andere luchtwegklachten meer willen weten, dan kunt u altijd op thuisarts.nl terecht voor betrouwbare informatie. Deze informatie is samengesteld door huisartsen, vanuit de richtlijnen voor huisartsen (NHG-richtlijnen).

Hoesten is een normale reactie van het lichaam, en doen we allemaal dagelijks. Het doel is het verwijderen van bijvoorbeeld slijm of stof/vuil. In periodes kun je vaker moeten hoesten. Dat komt doordat er meer slijm wordt gemaakt door de slijmvliezen (het laagje bekleding van de luchtwegen), of door kleine wondjes aan de slijmvliezen.

Die kleine wondjes geven een toegenomen hoestprikkel.

Dat toegenomen hoesten komt meestal door een virus, bijvoorbeeld het griepvirus of een verkoudheidsvirus. Soms komt het hoesten door overprikkeling van de luchtwegen, bijvoorbeeld door roken of vaperen, door uitlaatgassen, door airco, door chemische stoffen, door hele koude of warme lucht, door chemische stoffen of door vaak de keel te schrapen. Daarnaast kan het hoesten passen bij een onderliggende ziekte, bijvoorbeeld astma, COPD of een allergie. Tot slot kunnen er ook andere infecties spelen, bijvoorbeeld een longontsteking (dat is een infectie met een bacterie) of kinkhoest.

Wat kan helpen om hoesten te voorkómen is zorgen voor schone lucht. In een goed geventileerde ruimte zijn minder ziekteverwekkers in de lucht aanwezig. Dit is één van de redenen dat er een piek van luchtwegklachten in de winter is: we zijn in de winter binnen, in minder goed geluchte ruimtes

dan in de zomermaanden. Ook stoppen met roken kan hoesten voorkómen.

Als u last heeft van hoesten, dan is het vooral belangrijk om de irritatie van de luchtwegen zoveel mogelijk te minderen. Dat kan door vaak een slokje te drinken, of door op een snoepje te zuigen of kauwgom te kauwen. Schraap de keel niet. Zorg dat de neus goed open is, dan droogt de mond niet uit door ademen via de mond. Eventueel kunt u daar een neusspray voor gebruiken. Af en toe een lepel honing kan het hoesten ook verminderen (daar is zelfs wetenschappelijk bewijs voor!).

Hoesten bestaat vaak op basis van een vicieuze cirkel: door het hoesten irriteert u de luchtwegen. Door de irritatie van uw luchtwegen moet u weer meer hoesten. Daarmee irriteert u opnieuw de luchtwegen. Enzovoorts. Door het doorbreken van die cirkel (met bovenstaande tips) krijgt het lichaam de kans om de ontstane wondjes te helen. Daardoor vermindert uw hoestprikkel.

Hoe lang de klachten bij hoesten aanhouden is wisselend. Veel mensen herstellen binnen een

week. Maar hoesten kan ook 4 weken (of soms zelfs nog langer) aanhouden.

Natuurlijk zijn er ook gevallen waarin het hoesten meer medische aandacht behoeft.

- Bel ons of de huisartsenpost met spoed als u benauwd bent in rust, als u in de war of suf bent, bij snel hevig ziek worden of bij bloed ophoesten.
- Bel (niet met spoed maar wel dezelfde dag, ook in het weekend) als u bekend bent met ernstige ziekten van hart of longen. Bijvoorbeeld ernstig hartfalen of ernstig COPD. Ook als u minder weerstand heeft door een ziekte of door medicatie, bijvoorbeeld chemotherapie. Of bij koorts en ziekzijn bij een leeftijd boven de 75 jaar.
- Bel op werkdagen bij hoesten met pijn in de borstkas en bij hoesten met meer dan 3 dagen koorts. Bel ook als u langer dan 4 weken hoest zonder ziekzijn. En als u rookt en vaker periodes heeft waarin u veel hoest.

Gezonde maanden gewenst!





JOEP EN NOOR EN HET AVONTUUR

een Hemers kinderverhaal IN DE DIXI

“Hè néé, ik heb er écht geen zin in!” klaagt Joep. “Het is maar een controle,” zegt mama. “Voor je het weet zijn we weer thuis.” Joep kijkt naar Noor: “Ga je ook mee?” Als Noor niet zelf naar de tandarts moet, wil ze best wel mee. Even later rijden ze met de auto met mama naar de tandarts in Zaltbommel.

De tandarts is dicht bij een paar winkels. Ze zijn nog aan de vroege kant. “Ik kan wel even een paar boodschappen doen,” zegt mama. “Gaan jullie ook mee?” Joep en Noor trekken een lang gezicht. Eerst al naar de tandarts waar ze helemaal geen zin in hebben en dan ook nog naar de winkel... “Ik zie het al,” zegt mama, “Blijven jullie maar even buiten. Ik ben zo terug.” Noor giechelt. “We kunnen je moeder best even foppen. Laten we ons verstoppen!” Joep knikt meteen. “Ja! Gewoon heel even, dat ze een heel klein beetje schrikt.”

Bij de parkeerplaats worden huizen gebouwd. Er staat een klein blauw grappig huisje met een deur. “Zullen we hier even in gaan staan? Mamma komt er vast zo weer aan.” Joep trekt de deur open en steekt zijn neus meteen weer terug. “Pfoe! Het stinkt daar!” Ze kijken: “Het is een wc! Nee daar gaan ze niet in hoor. Maar in hun ooghoeken zien ze mama al naar buiten komen. Snel schieten ze toch maar het hokje in. Noor knijpt haar neus dicht. “Kom op, we blijven maar heel even. Voor de grap.” Ze houden hun adem in van het lachen en van het idee dat ze in een wc-hokje staan. Ze horen mama in de verte roepen: “Joep! Noor! Waar zijn jullie nou?”

Maar dan klinkt er een zware stem buiten. “Zo, deze Dixi moet verplaatst worden.”

Voor Joep en Noor kunnen reageren, voelen ze hoe de hele wc omhoog wordt getild. De Dixi bungelt in de lucht aan een kraan.

“Waaaah!” roept Noor. “Help, wat gebeurt er!” Joep en Noor kunnen niet zien wat er buiten gebeurt, maar ze voelen het wel!”

De Dixi wiebelt, kraakt en schudt heen en weer. Ze botsen aan alle kanten tegen de wanden.

Na een paar lange seconden komt de wc met een klap weer op de grond terecht. Heel voorzichtig duwen Joep en Noor de deur open. De bouwvakker staat met open mond te kijken. Niet alleen mama schrikt zich nu een hoedje. Het hoedje van de bouwvakker valt bijna op de grond.

“Wat... doen jullie hier?! In een Dixi nog wel! Zijn jullie helemaal niet goed?” moppert hij.

Joep en Noor kruipen eruit, hun haren door de war en hun wangen knalrood. “Eh... het was maar een grapje,” zegt Noor snel. Eigenlijk vindt ze hun eigen grapje zo leuk niet meer. “Geen grappig grapje,” bromt de bouwvakker. “Dit is geen plek voor kinderen, begrepen?”

Dan komt mama aangesneld, bezorgd en boos tegelijk.

“Daar zijn jullie! Ik dacht al dat jullie iets gek deden. Rare kinderen! Gelukkig is het allemaal goed afgelopen. Vooruit, mee naar binnen, de tandarts wacht.”

Joep zucht diep. “Weet je, Noor? Ik denk dat de tandarts tóch minder eng is dan een vliegende wc.”

Noor schiet in de lach: “Daar heb je helemaal gelijk in!”

Gerda Kooijman





Op 3 juli overleed

Adriana Johanna Oomen

in de leeftijd van 95 jaar

Laatst gewoond hebbend: Betuwehof Zorg te Opheusden

Op 10 augustus 2025 overleed

Aart van Aalst

Echtgenoot van Betsa van de Werken

in de leeftijd van 80 jaar

Laatst gewoond hebbend: Zorgcentrum Emma in Leerdam

